

„KORONAVIROVÉ“

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

prosinec 2019 – červenec 2020

Modlitba Svatého otce k Panně Marii o odvrácení pandemie

Maria,
Ty záříš vždycky na naší cestě
jako znamení spásy a naděje.
Svěřujeme se Tobě, Uzdravení nemocných,
jež jsi u kříže byla připojena k bolesti Ježíšově
a zachovala svoji víru pevnou.

Ty, Záchrano římského lidu,
víš čeho je nám zapotřebí,
a jsme si jisti, že se postaráš,
aby se, jako v Káni Galilejské,
mohla navrátit radost a veselí
po této chvíli zkoušky.

Pomoz nám, Matko Božské lásky,
abychom se připodobnili vůli Otce
a dělali to, co nám řekne Ježíš,
který vzal na sebe naše utrpení
a obtížil se našimi bolestmi,
aby nás skrze kříž
přivedl k radosti vzkříšení.

Amen.

Obsah

Skrze něho a s ním a v něm	2
Malé zamyšlení Mons. Petra Piřhy	5
Ohlédnutí za koronavirem	6
Anketa.....	9
Díky našim kněžím	13
Doba koronavirová	14
Kázání z doby koronavirové	15
Nouzový stav u počítače	18
Televize Noe a rádio Proglas	20
Farnost v karanténě	22
Rozhovor s Mgr. Janem Krýsou	24
Pro zasmání	27
Pohled do naší farnosti	28
Kronika	29
Rok s farní kavárnou	30
Modlitba Lectio divina	32
Rok Božího slova	34
Základní údaje o Bibli	35
Biblické postavičky	36
Dokud je nevezmeš do ruky	39
Výročí Jana Pavla II.	40
Dík za to, že jsem měl tu příležitost.....	42
Noc kostelů	43
Kolmo Vysočinou 2020	44
Výbuch na věži	46
Bůh nás má opravdu rád.....	47

Vážení a milí čtenáři,

ani jsme neplánovali, že bychom měli psát ve farním časopise o koronaviru, ale ta myšlenka nás nakonec přemohla. Prožili jsme dobu, která byla těžká, ale zároveň i požehnaná. Mnohým z vás děkujeme za příspěvky, které jsou jakousi mozaikou a připomínkou té doby. V dalších článcích upozorňujeme na letošní rok Božího slova a s tím související biblické postavičky, některá výročí a akce naší farnosti.

Požehnané prázdninové dny vám všem přeje

redakce

Skrze něho a s ním a v něm

Milí farníci, asi každý z nás jsme letos prožili zcela výjimečné Velikonoce. Kdyby nám někdo před pár měsíci vyprávěl, že je prožijeme právě takto, doma, mimo kostel, mysleli bychom si, že to je snad špatný vtip, nebo scénář z nepovedeného sci-fi filmu. Vidíte?

Je toho jistě hodně, o čem by se dalo psát a společně přemýšlet. Každého z nás se totiž současná situace dotkla zcela jiným způsobem. Jinou zkušenost mají ti starší z nás, jinou my, co máme děti, jinou ti, kteří nemohli do práce, a jinou ti, kteří té práce měli naopak až nad hlavu, jinou my, kterým zdraví slouží, a jinou ti, kterým chybí a koronavirus je více ohrožuje nebo jim ohrožuje léčbu jiných nemocí...

Moje zamyšlení proto, prosím, berte jen jako kamínek z celkové mozaiky naší společné zkušenosti, kterou jsme všichni udělali jak v tom pozitivním, tak v tom negativním.

Osobně musím přiznat, že kromě izolace od širší rodiny a přátel, se naší rodiny současná situace nijak dramaticky nedotkla. Naopak nám možná v některých ohledech pomohla a otevřela oči a naučila nás tomu, co mnozí vědí a žijí už dávno.

Mám na mysli především to, že jsme byli více spolu a to nejen doma, ale také venku, protože jsme utíkali ven z města do přírody, jak jen to šlo. Mám ale na mysli také to, jak s manželkou řešíme školní povinnosti našich dětí a zase o kousek lépe vidíme, co obnáší pedagogická práce kantorů, kterou jsme brali jako samozřejmou. Zakusil jsem, jak je dobré začít den nejen úspěchanou ranní modlitbou před odchodem do práce, ale mší svatou, i když „jen“ zprostředkovaně přes média se svatým otcem Františkem, a nyní lépe docenuji službu rádia Proglas a televize Noe lidem, kteří se do kostela a na jiné náboženské aktivity nedostanou. A spoustu dalších věcí.

Učil jsem se větší pokoře - nepřipadat si tak důležitý doma, v práci a hlavně ve farním společenství a hluboce se skláním před všemi, kteří na rozdíl ode mě sloužili jakýmkoli způsobem druhým.

Když tak přemýšlím, v čem je dnešní situace nejvíce pozitivní, tak myslím, že v tom, jak i to zlé, co s sebou pandemie nese, Pán mění v to dobré. Před rokem jsme na farní radě dostali za úkol přečíst si knihu „Proměna farností“, kde autor, zjednodušeně řečeno, píše o osobních zkušenostech z realizace výzvy papeže Františka, aby církev dnešní doby nebyla klerikální, to znamená, aby se laici více zapojili do života církve a aby pomyslně byli dospělými dětmi, které berou na sebe svůj díl odpovědnosti a podíl na společném díle, aby jim v tom kněží zbytečně nebránili svou domnělou a často chtěnou nepostradatelností. Na straně

druhé, aby laici klerikalismus sami nevytvářeli a nepodporovali a neměli na kněze přehnaná očekávání. Úkol zněl přečíst a popřemýšlet, jak a co konkrétně uvést třeba v naší farní rodině do života.

V době karantény jsem nejvíce oceňoval, jak i v omezených podmínkách byli mnohem více než jindy zapojeni laici. Přitom mnohem jednodušší by pro kněze bylo udělat si to na faře sami a jen to pustit na web. Ocenil jsem také vzájemnou spolupráci samotných kněží, že každý přispěl třeba ve streamech svým dílem a že na každého bylo pamatováno a nebylo to jen one-man show otce kaplana Pera Soukala, i když by to bylo mnohem snazší k realizaci. Kdysi jsem četl a několikrát slyšel od kněží, kterých si hluboce vážím, že dobrý pastýř se pozná ne podle toho, kolik toho sám dělá a jak je nepostradatelný, ale podle toho, kolik toho dělají farníci. Úkolem pastýře je totiž doprovázet a pomáhat nacházet povolání pro svěřené ovečky. Že dobrý pastýř je ten, který když ve farnosti delší čas nebude, farnost pojede jako namazaný stroj dál, protože každý zná své místo a dělá to, co má. Proto nesdílím pohled některých, kteří za domnělou nečinností vidí kněžské selhání. Naopak. Navíc bývá zdání klamné.

To, jak jsme prožili letošní Velikonoce, jsem tedy hlavně vnímal jako školu být církví, být živým společenstvím Krista, a sice v tom, jak pestré a zapálené bylo zapojení lidí v domácí liturgii nebo v tom, jak spolupracovali na online přenosech bohoslužeb, šitím roušek a jejich roznáškou, telefonováním osamělým apod. Je paradoxní, že teprve nemožnost sejít se naživo v kostele nám pomohla se více seznámit třeba zatím jen po telefonu. Možná, že Pán Bůh nechce, abychom o podstatných věcech stále jen četli a mluvili, a tak nám dal konkrétní příležitost to zažít. Nevím. Jedna z praktických věcí, o které se píše i ve výše zmíněné knize, a kterou jsme objevili i my, je, jak velice prospěšné by bylo mít jakousi ucelenou

farní databázi kontaktů, abychom mohli lidem v případě potřeby zavolat či napsat a předat jim hřejivé slovo a důležité informace. Farní web totiž je a vždycky bude pro mnohé nedostupný a i ti, kteří ho k dispozici mají, ho nenavštěvují příliš často a rychlejší přenos informace bývá telefon či email. Proto velmi vítám aktivitu našich kněží tyto kontakty posbírat a využívat. Vás farníky povzbuzuji, abyste překonali svůj ostych a počáteční nezáměr a vyplnili alespoň základní údaje. Tištěný formulář najdete v kostele a elektronický na farních stránkách.

Závěrem chci říci, že bych byl moc rád, abychom to dobré, co můžeme s Božím požehnáním z této koronavirové pandemie vytěžit, nenechali vyprchat, a aby nás to nějak trvale proměnilo – osobně, v rodinách, ve farnosti, ve společnosti i jako lidstvo. Potřebujeme to. Myslím, že teprve nemoc, která dopadla na nás lidi, nám ukázala, že svět kolem nás je nemocný už dávno, jen se nás to osobně tolik nedotýkalo. Hezké počasí a svítící sluníčko, které nám umožňuje spoustu zábavy venku, nás totiž tak trochu klame v tom, že si nechceme uvědomit, že důležitější je, aby třeba měsíc v kuse přšelo... Teprve rouška na ústech a obava o blízké nám možná ukázala v jiném světle i ty umírající lesy kolem nás a suchou krajinu. My lidé jsme přece součástí živého Božího stvoření, a když ono je nemocné, my jsme nemocní spolu s ním... Možná je to ale naopak - ono je možná nemocné spolu s námi.

Nepropadejme ale žádné skepsi, naopak. Máme důvod k radosti i dnes. Jsem o tom pevně přesvědčený. Když jsme v úterý byli na mši v kostele sv. Vojtěcha, stala se zvláštní věc. Stál jsem u oltáře a ve chvíli, když kaplan Petr Soukal pozvedl miskou s tělem Kristovým a já kalich s Jeho krví, kněz pronášel slova:

„Skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků.“

A já přesně v tu chvíli viděl v pozadí misky a kalicha Krista na kříži, který v kostele visí. Ano, ať se děje, co se děje, skrze Krista a v jednotě Ducha svatého jsme v Otcí... Přeji vám, aby vás jako v tu chvíli mě, zaplavil hluboký pokoj a radost, a sobě i vám přeji vše dobré, pevné zdraví a zdravou mysl osvícenou milostí Ducha svatého.

jáhen Petr Trefil, 19. 5. 2020

Malé zamyšlení Mons. Petra Pit'hy

Přestali jsme si vážit zdraví, a proto jsme dostali takovou nemoc, abychom si uvědomili, že na tom nejvíc záleží...

Přestali jsme si vážit přírody, a proto jsme dostali takovou nemoc, aby nám pobyt v ní byl tak vzácný...

Přestali jsme být schopni pracovat v rodinách, a proto nás tato nemoc zamkla do našich domovů, abychom se mohli znovu naučit fungovat jako rodina...

Přestali jsme si vážit starých a nemocných, a proto nám byla dána tato nemoc, abychom si připomněli, jak jsou zranitelní...

Přestali jsme si vážit zdravotníků a lékárníků, abychom zjistili, jak jsou nepostradatelní...

Přestali jsme mít respekt k učitelům, a proto tato nemoc uzavřela naše školy, aby si ji rodiče mohli vyzkoušet sami...

Mysleli jsme si, že si můžeme všechno koupit, být kdekoliv a s kým jsme chtěli, a proto jsme dostali tento druh nemoci, abychom si uvědomili, že to není samozřejmost...

Volný čas jsme trávili v nákupních centrech, a proto nám je tato nemoc zavřela, abychom pochopili, že si štěstí koupit nemůžeme...

Zaměřili jsme velkou pozornost na náš vzhled a porovnávání sebe, a proto nám tato nemoc zakryla tváře, abychom pochopili, že tam naše krása netkví...

Mysleli jsme si, že jsme gentlemani na této zemi, a proto jsme dostali tuto nemoc, aby nás něco miniaturního, co ani nevidíme, mohlo zkrotit, dát nám poučení a trochu pokory...

Tato nemoc nám bere hodně, ale zároveň nám dává možnost se toho tolik naučit a pochopit, co je v životě nejdůležitější.

převzato ze stránek www.farnosthb.cz

Ohlédnutí za koronavirem

- Dne 1. března 2020 je v ČR hlášen první případ onemocnění COVID-19 způsobený koronavirem. Je první neděle postní.
- V týdnu, kdy jsou na Vysočině jarní prázdniny, jsou ze dne na den zavřeny všechny základní a střední školy v republice. Posléze i školy vysoké a mateřské. Žáci a studenti netuší, že se teď do škol dlouho nepodívají. Někteří až po více než dvou měsících, někteří až 1. září.
- Ve středu 11. března je vyhlášen nouzový stav. Lidé by neměli vycházet zbytečně ven, jen do práce a z práce a na nákup nezbytných potravin. Jsou uzavřeny státní hranice.
- Od pátku 13. 3. jsou zrušeny veškeré bohoslužby až do odvolání. Lidé se nesmí shromažďovat.

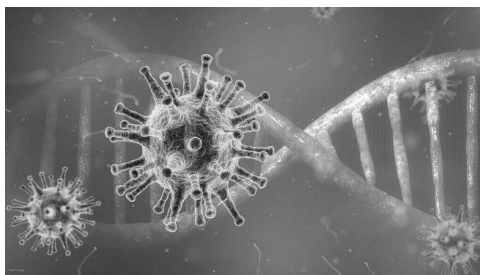
- Mezi lidmi je cítit strach, obavy a nejistota. Nikdo neví, co bude dál. Nemocných stále přibývá. Kdo může, tak šije roušky.
- Telefonujeme si ve farnosti mezi sebou a vzájemně se povzbuzujeme a zjišťujeme, zda někdo něco nepotřebuje. Kněží pro nás v neděli otevrou kostel k celodenní adoraci před Nejsvětější svátostí oltářní. Střídáme se v modlitbách. Místo nedělní mše svaté zkusíme domácí bohoslužbu slova. Když je pěkné počasí, pomodlíme se křížovou cestu v přírodě u sv. Anny či jinde.
- Navzájem si přeposíláme různé internetové odkazy – sledujeme mši svatou u počítače, čteme a posloucháme různá kázání a zamyšlení kněží a díváme se na videa. P. Radek Tichý z Prahy - Stodůlek radí připojit se k denní modlitbě církve. Bereme tedy do rukou breviář.
- Je třeba zeptat se P. Vojtěcha, zda nepotřebuje nakoupit a donést něco k obědu. Rád nabídku přijímá. Uvaříme také něco pro P. Petra a P. Oldřicha a předáme s předepsaným odstupem 2 m a s rouškou na obličeji. Jsou vděční.

- Kdo sleduje denně televizní zprávy, vidí, že křivka na grafu s počtem nemocných stále strmě stoupá. V ČR jsou též první úmrtí. Dramatická situace je ovšem v Itálii a Španělsku. Od někoho dostávám mail s výzvou, abychom se modlili za tyto ubohé umírající Korunku k Božímu milosrdenství. Spojujeme se v modlitbě a prosíme za celý svět postižený touto nečekanou pandemií. Je to skutek lásky a duchovního milosrdenství.
- Otec biskup Jan Vokál nám o Slavnosti Zvěstování Páně zasílá pastýřský list. Letos není potřeba pracně si vymýšlet postní sebezápor. Současná situace nám jich poskytuje víc než dost.
- V pátek 27. 3. uděluje papež František mimořádné požehnání Urbi et orbi spojené s plnomocnými odpustky. Sledujeme TV Noe. Staříčský papež v bílém, obtěžkám starostí o celý svět, přichází za deště na liduprázdné svatopetrské náměstí ve Vatikánu. Čte slova evangelia: „Pane, je ti jedno, že hyneme? Probud’ se a zachraň nás!“ Vroucně se se Svatým otcem modlíme. Jsme obdarováni novou nadějí.
- V neděli 29. 3. na 5. neděli postní se čte evangelium o vzkříšení Lazara. „Já jsem vzkříšení a život,“ říká Pán Ježíš Martě a i nám všem. Ten den se dozvídáme, že onemocněl biskup Karel Herbst a jeho stav je vážný. Modlíme se za jeho uzdravení.
- Kromě pravidelného nedělního kázání a výkladu katechismu můžeme na našich farních stránkách sledovat od dnešní neděle také farní večerní zprávy. P. Petr i P. Oldřich nás všechny zdraví z počítačové obrazovky a ujišťují o svých modlitbách. Jsme rádi, že můžeme být takto na dálku spojeni.
- P. Vojtěch zasílá zájemcům svá kázání nejen na neděli, ale v této době i na všední dny. Všichni naši kněží denně slouží mši svatou na zapsané intence a modlí se za naši farnost i celý svět. Někteří lidé z farnosti mají najednou více času než obvykle. Sledují mše svaté na TV Noe, rádiu Proglas či přes skype a Youtube.
- Čas rychle ubíhá, přibývají různá opatření a prodlužuje se doba nouzového stavu. Jak budeme letos slavit Velikonoce? Vždyť jinak než v kostele si je nedovedeme představit. Nakonec se jako farnost sejdem virtuálně na Youtube na portále Don Pietro a skrze videonahrávky prožijeme večer Zeleného čtvrtku, Velkého pátku i Bílé soboty společně. Mnozí z nás se aktivně zúčastní příprav na tyto videonahrávky anebo zanesou Velikonoční zpravodaj v papírové podobě těm věřícím z farnosti, kteří nemají počítač, aby i k nim přinesli symbolický velikonoční pozdrav a povzbudivá slova našich kněží.
- Boží Hod velikonoční připadl letos na 12. dubna. Ráno je jako malované. Svítí sluníčko, je krásné počasí, na zahradách kvetou jarní květiny, ptáci

zpívají. Celá příroda oslavuje vzkříšení Páně. I my všichni chceme tento den zapomenout na koronavirus a zazpívat radostné aleluja. Jako každou neděli (i předešlé dny velikonočního tridua) je možnost zastavit se v kostele Nanebevzetí Panny Marie a strávit nějaký čas s Pánem Ježíšem. Obvykle máme ještě štěstí, že do kostela přijde P. Petr nebo P. Oldřich a můžeme přijmout Tělo Páně ve svatém přijímání.

- O slavnosti Zmrtvýchvstání Páně mě také pobaví kreslený vtip, který mi ten den nezávisle na sobě ukážou asi tři lidé na svém mobilu: Pán Ježíš stojí u vchodu svého skalního hrobu, kámen je odvalen, jeho šat oslnivě září, ale On se tváří trochu rozpačitě a říká: „Tak může se vycházet, nebo ne?“ „Ale může, Pane Ježíši,“ řekli bychom letos, „měl by sis ale vzít roušku a nenechávat ji složenou v hrobě.“ ☺
- O letošním velikonočním pondělí je většina děvčat, holek, dívek, slečen i vdaných paní vděčná vládě ČR, že vyzvala všechny občany, aby velikonoční koledu slavili pouze ve svých domovech a nikam nevycházeli. Zkrátka – letos se nesmí chodit za holkama s pomlázkou! (Některé ženy ale přece jen pár vajec namalují a posléze i darují tomu, komu patří.)
- Mše svaté, které sledujeme na Youtube, jsou plné naděje a jásavého aleluja. Kněží vyměnili fialovou liturgickou barvu za bílou, kostely i kaple jsou vyzdobeny květinami, u ambonu hoří paškál. Modlíme se za ukončení pandemie a zmírnění jejích následků. Těšíme se, až se zase budeme moci sejít na mši svatou „živě“ v našem kostele. To se nám splní docela nečekaně již v sobotu 25. dubna.
- Dle nařízení se ale smí bohoslužeb účastnit pouze 15 osob. V naší farnosti je vytvořen rezervační systém a každý den se slouží mimořádně ještě jedna mše svatá navíc, aby mohlo do kostela přijít co nejvíce lidí. Kromě kostela Nanebevzetí Panny Marie se otevírá také kostelík sv. Vojtěcha. Je milé vidět zas po dlouhé době věřící, jak sedí v lavicích na svých místech. Mají pečlivě vydezinfikované ruce a dodržují dvoumetrové odstupy. Sice to není vidět, ale věřím, že pod rouškou se usmívají. Najednou jsme si uvědomili, co je doopravdy důležité, a více si vážíme mše svaté. Jsme všichni vděční Pánu Bohu za jeho ochranu v tomto nelehkém období a vyprošujeme si Jeho požehnání do nastávajících dnů.

MR

Anketa

Poprosili jsme některé farníky a položili jim anketní otázku:

Jak jste prožívali výjimečné období nouzového stavu, kdy nebylo možné chodit do kostela na mši svatou?

V nouzovém stavu jsem sledovala víc televizi Noe, přímé přenosy nedělní bohoslužby na ČT2, vstupy na youtube z naší farnosti, využila jsme i jiné nabídky na našem farním webu. Také jsem několikrát adorovala v kostele, byla to velmi příjemně strávená hodina v tichosti, usebrání, jen já s Pánem Ježíšem. V běžném všedním režimu si sama tolik času na Pána ani neudělám. Velký dík našim kněžím, kteří pro nás připravovali homilie, katechismus, liturgiku na dobrou noc a pravidelné nedělní zprávy. Zvláštní dík patří panu kaplanovi Petrovi.

Jakmile se ukázalo, že se u nás nebude konat „ITÁLIE“, zklidnila jsem se a uvědomila si šanci! Čas pro sebe bez návštěv jsem brala jako zastavení a ztišení. Pomáhala mi při tom média, večer růženec s želivským společenstvím. Poté všechna videa z naší farnosti. Večery mi vyplňoval P. Jiří Kodet a P. Tomáš Halík. Čas jsem trávila procházkami v lese, Ježíš byl se mnou v mých modlitbách za blízké, za milovanou Itálii, za papeže Františka a celý svět. Jak oslovující byla bohoslužba, kde byl papež František sám, v dešti, shrbený pod tíhou hříchů nás všech! Moc díky našim kněžím za možnost adorací i podávání svatého přijímání.

Každý den jsem se dívala na televizi NOE na mši svatou a také na slovenskou televizi LUX, kde vysílali modlitbu růžence a korunky k Božímu milosrdenství. Já počítač nemám, a tak mě moc potěšilo, že si na mě vzpomněli naši kněží a poslali mi ten velikonoční zpravodaj.

Dalo by se to tak trochu brát jako „prázdniny od kostela“. Mše jsou zakázané, tak co se dá dělat? Nemůžem nikam chodit, jen sedět doma a bavit se na počítači. Ale ne. Přece jen mi to nedá... Modlit se přece dá vždycky a všude a na tom počítači se třeba nějaké to zbožné zamyšlení či streamovaná mše také najde.

U nás doma jsme s rodinou „sjížděli“ kanál Dona Pietra, případně sledovali „Vlčí doupě“, což jsou krátká videokázání pro děti od P. Romana Vlka z Prostějova.

A v mezičase? Užívali si krás kolem nás, třeba na zahradě. Spoustu jsme toho udělali a naučili se. O sobě, o přírodě i něco z učebnic a moudrých knih.

Nouzový stav mi umožnil jeden měsíc vcelku nepracovat, odpočinout si a nabrat síly. Tento čas jsem strávila s rodiči, nebyla jsem sama, ale měla prostor pro sebe. Objevila jsem a mnohem více využívala možnosti duchovního svatého přijímání. Povzbudily mě mše svaté online, přesto jsem chápala ty, kteří měli potíže, protože se jim stýskalo po živém společenství a na mše svaté se přes internet nedívali. Dříve jsem se modlila růženec denně, ale z důvodu nabitého programu pouze při cestě do práce nebo z práce. Při nouzovém stavu se mi dařilo modlit se v klidu doma, ve 20 hodin společně „s celým světem“.

V první chvíli to bylo velmi těžké. Uvědomovala jsem si, že sebekrásnější mše sv. přenášené rozhlasem nebo TV nejsou totéž, jako přítomnost na mši sv. Také jsem mnohem víc vnímala, že potřebuji farní společenství a že mi chybí. Velmi se mi líbily velikonoční modlitby, kdy bylo možné zažít prostřednictvím internetu společenství modlitby ve farnosti. Jsem moc vděčná za všechny adorace, kterých jsem se snažila využívat, a děkuji našim kněžím, kteří tam přicházeli podávat svaté přijímání. Kromě toho pro mě byla radost, povzbuzením a posilou večerní modlitba růžence, ke které jsem se připojovala k salesiánské farnosti v Brně Žabovřeskách a spolu s dalšími přáteli jsme tak mohli tvořit společenství „na dálku“. Výborné byly všechny příspěvky na našich farních stránkách, jak homilie a katechismus, tak Nedělní zprávy, které mě vždycky rozesmály. Silněji jsem vnímala, jak ke mně promlouvá Boží slovo. Např. mě zasáhlo, když jsem se měla po svátosti smíření pomodlit žalm 91, kde se píše: „*Nemusíš se bát noční hrůzy, šípu létajícího ve dne, moru, který se plíží ve tmě, nákazy, jež pustoší o polednách.*“ (Ž 91,5-6) Přes všechny těžkosti a omezení to pro mě bylo období zvláštní Boží přítomnosti a jeho milosti a jsem za to vděčná.

Beze mše svaté mi bylo smutno. Sledovat ji online a klečet před počítačem není úplně ono, ale i za to byl člověk v tomto čase vděčný. Našli a oblíbili jsme si „svoji mši svatou“ z určitého místa. Až to okolnosti dovolí, zajedeme na to místo osobně a poděkujeme, že jsme mohli být součástí tamního společenství.

Letošní způsob prožití postní a velikonoční doby byl velmi netradiční, proto jsem se Boha tázala: „Co mi nyní chceš říci, co mi chybí, čím mě chceš obdarovat a co mám dát já tobě?"

Chci se podělit o to, co mám v srdci. Nemožnost účastnit se bohoslužeb byla prospěšná, protože se rozvinul můj vztah k živému Bohu. Byla to škola důvěry a touhy po setkání. Z počátku to byla velká lítost, která vycházela z prázdnoty, že chybí něco, na co jsem byla zvyklá. V další fázi (při sledování mše sv. v televizi) jsem si uvědomila, jak rychle se dá zpohodlnět a zvyknout na tento způsob účasti na mši sv. A nakonec při znovuoobnovené účasti na mši sv. si uvědomuji, že fyzické setkání s Ježíšem nelze ničím nahradit. Na mysl mi přišli kněží, kteří byli vězněni v době totality. Nebylo jim umožněno sloužit mši sv., ale jejich touha byla tak velká, že i přes všechna rizika a hrozby si našli cestu, jak se setkat s živým Ježíšem v Eucharistii.

Touto cestou děkuji za možnost nedělních adorací a též děkuji našim kněžím, kteří nám přišli podat sv. přijímání.

Období nouzového stavu bylo pro nás s manželem novou zkušeností. Zpětně vzato, ne zcela nepříjemnou, ale spíše nezvyklou. Zasludou otce Petra jsme s našimi duchovními otci byli více než za běžné situace (prostřednictvím Nedělních zpráv, katechismu apod.). Nad slavením Velikonoc jsme se asi zamysleli více než kterýkoliv jiný rok. Bylo na nás, jak prožijeme Zelený čtvrtek, Velký pátek a ostatní dny. Ale prostřednictvím vysílání z fary jsme si udělali i čas na společnou modlitbu a setkání s farníky, i když jsme je nemohli vidět.

Nedělní mši svatou, strávenou s notebookem v posteli, také hned tak (alespoň doufáme) nezažijeme. Každý týden jsme si pustili mši z jiné farnosti, abychom si mj. poslechli i "cizí" duchovní otce. A když byla možnost sledovat streamovanou mši z naší fary, sledovali jsme tu. Ale věříme, že toto období je za námi a vyprošujeme pro nás všechny klidnější dny budoucí.

Museli jsme se více zamyslet, jak pomoci třeba svým starším sousedům, ale i jak nenechat naše rodiče osamocené, protože to by pro ně byl horší trest než hrozící onemocnění.

Ale také nám chybělo společenství farníků, možnost slavit mši svatou v kostele, příležitost trávit čas s dětmi a vnoučaty a běžný život nabourávalo i nejedno vládní omezení. Postupné uvolňování přineslo možnost slavit mši svatou alespoň ve společenství patnácti lidí a té jsme také využili. Těšíme se, až se opět budeme moci setkávat bez omezení počtu přítomných. Sdílení přítomného okamžiku s ostatními je pro nás velkým darem..

Čas příležitosti zamyslet se nad tím, o co člověk opírá svou jistotu; nad tím, kdo jsem a kam směřuji, jaký smysl dávám svému životu, jak je pozemský život

křehký a pomíjivý. Čas k provedení inventury hodnot a neskromnosti nároků, kdy se pro každého z nás stává čím dál naléhavější otázka ohleduplnosti a úcty k přírodě. Čas zviditelnění dobrého, ale i toho špatného v nás, aby se to mohlo stát živnou půdou pro růst něčeho krásnějšího.

Je to zvláštní čas se zvláštními milostmi. Bohoslužby jsou sice zrušeny, ale Pánu Bohu jsme nějak blíže než obvykle. Najednou je více času na osobní modlitbu. I společná modlitba v rodině je nyní vroucnější a naléhavější. Hledáme nové cesty k podpoření zbožnosti. Je to čas zvýšeného telefonického kontaktu s našimi blízkými. Čas zdokonalení se při práci na počítači, abychom se více mohli spojit s okolním světem. Je to čas na práci, kterou jsme již dlouho odkládali. Čas vzájemné blízkosti a sdílení s těmi, na kterých nám nejvíce záleží. Čas, abychom byli více samostatní a vynalézaví v pomoci bližním. Čas naděje a plné důvěry v Boha.

Díky svým dětem a vnoučatům jsem se zdokonalila v ovládání počítače. Umím se připojit na skype, sdílet dokumenty na google disku a posílat zajímavé odkazy po mailu. ☺ To vše za účelem většího náboženského využití.

Co nám přinesla doba koronavirová?

Ze dne na den jsme zůstali téměř všichni doma. Děti prokázaly schopnost samostatně plnit zadané úkoly, rodiče získali respekt k práci učitelů.

Nedělní mši jsme v období nouzového stavu prožívali různě. Nejprve jsme obřady „tvořili“ za pomoci materiálů z ostravsko-opavské diecéze, pak jsme přešli ke sledování on-line přenosů mší. Nakonec jsme se, inspirováni rozhovorem s Mons. Halíkem, dopracovali k aktivnějšímu modelu, kdy děti přečetly čtení, hlava rodiny evangelium a o přečteném jsme diskutovali.

Po zjištění, že nemůžeme do kostela, se některé naše děti začaly spontánně radovat, návrat do kostelních lavic však proběhl nakonec celkem klidně. ☺

Svým věkem jsem patřila k ohrožené skupině seniorů, a tak jsem skoro nikam nevycházela. Čas jsem trávila modlitbou a ve společnosti rádia Proglas. Také jsem s radostí zjistila, jak mám hodné děti a vnoučata - obvykle na mě nemají tolik času, ale v období nouzového stavu se o mě vzorně staraly. Já jim to oplácela modlitbou.

Díky našim kněžím

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem kněžím z naší havlíčkobrodské farnosti za všechno, co se pro nás snažili dělat v této nelehké době, kdy nebyly možné bohoslužby.

Již od první neděle, kdy byly zrušeny mše svaté s účastí lidu, pořádali naši kněží nedělní celodenní adorace, samozřejmě za dodržování všech daných opatření. Obětavě přicházeli do kostela podávat v průběhu nedělních dnů svaté přijímání pro ty, kteří se tam právě modlili.

Také po dobu Velikonočního tridua byly celodenní adorace. Během Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty jsme měli možnost účastnit se na internetových stránkách farnosti nebo přes Youtube pečlivě připravených večerních velikonočních modliteb, které zahrnovaly důležité okamžiky z bohoslužeb a byla do nich díky technice zapojena řada farníků například čtením liturgických textů nebo zpěvem žalmů. Mohli jsme tak touto cestou zažít společenství alespoň s částí farnosti a díky chatu se i pozdravit nebo se zapojit konkrétními prosbami, chválami či díky.

Všichni kněží se snažili o nějakou komunikaci s farníky v rámci možností. Telefonovali starším lidem a těm, kteří jsou sami, a přinášeli jim aspoň trochu povzbuzení. Nabízeli sledování mše svaté přes skype. V sobotu večer se začaly vysílat Nedělní zprávy, kde jsme se mohli dozvědět důležité informace, navštívit virtuálně některé rodiny, zhlédnout reportáže ze života farnosti a mnohá další překvapení. Všechny nás vždy ujišťovali, že na nás myslí a modlí se za každého z farnosti. Na Youtube pokračovala zamyšlení nad nedělním Božím slovem a Katechismus. Kněží se snažili kontaktovat také ty, kdo nemají internet a neměli tedy tyto možnosti. Připravili pro ně a nechali vytisknout Velikonoční pozdrav – tři krátká zamyšlení pro každý den Velikonočního tridua, a ten pak distribuovali všem starším farníkům, na které měli či zjistili kontakt.

Následně se začala v neděli vysílat také streamovaná mše sv. z farní kaple. Mše svaté s omezeným počtem lidí na konci dubna začaly hned, jakmile byla možnost, a pro každý den se zdvojnásobil jejich počet, aby se aspoň část farníků mohla účastnit.

Jana Stará

Doba koronavirová

Pracuji v domově pro seniory, a tak si dovolím připojit pár postřehů z tohoto prostředí, tak jak jsem prožila a vnímala dobu koronavirovou.

V době vzestupu počtu nakažených lidí nemocí Covid 19 se vedení domova pro seniory snažilo najít způsob, jak zabránit přenosu nemoci na své klienty. Utvořily se pracovní týmy, které zůstávaly s klienty bydlet v Domově 7 - 8 dní, aby se omezily kontakty personálu s nákazou a snížilo se riziko přenosu onemocnění mezi seniory. Zakázány byly návštěvy, kulturní akce, bohoslužby, nedocházel holič, pedikérka ani kadeřnice. Lidé museli zůstat na pokojích, nemohli se scházet v jídelně ani u společné televize nebo na chodbách. Na televizi se mohli dívat jen sami na pokojích a ta mnoho povzbuzení nenabízela. Klienti byli zaskočení událostmi, které jsme i my prožívali poprvé, a všichni jsme se snažili s nimi co nejvíce mluvit, vysvětlovat, povzbuzovat, dávat naději, že to společně překonáme a zase bude dobře.

Musím s obdivem říct, že senioři vše snášeli s odhodláním a případné chmury a černé myšlenky se nám vždy podařilo zahnat a rozptýlit. Nejvíce jim chyběli jejich blízcí, děti, vnuci, rodina. V takových chvílkách ukápala nejedna slzička a my jsme moc rádi běhali s mobily, dopisy, obrázky a vyřizovali telefonické pozdravy, vzkazy a ujištění, že doma je mají všichni rádi a těší se, až se zase uvidí a budou se moci obejmout a dát si pusu.

Velmi jsme se snažili věnovat se také těm, kterým nikdo nezavolá, ani nenapíše. Nikdy bych si nedovolila hodnotit nebo odsuzovat někoho, kdo má své blízké v domově pro seniory. Má k tomu jistě své důvody. Ale proč někdo zůstane přes veškerou péči pracovníků Domova sám, bez rodiny? Mohou za to citová zranění, neodpuštění, nevděk, neláska, nedostatek času, nedorozumění, zahořklost?

Všichni jsme si jistě v době koronavirové uvědomili, jak důležité jsou vztahy, jak jsme rádi, že žijeme v rodině, která funguje, a když je potřeba, podrží toho, kdo to nejvíce potřebuje. Stejně tak nepostradatelní jsou kamarádi a přátelé, lidi kolem nás, s nimiž nás pojí třeba „jen“ naše profese.

Život je krátký a drahocenný na to, aby byl promarněn v nesmiřitelnosti a neodpuštění. Snažme se být k našim bližním i sami k sobě dobří. Co když nás potká zase nějaký virus nebo jiná svízel? Mluvme spolu, abychom nezůstali sami, a neopouštějme ty, kteří z nějakého důvodu sami zůstali.

MT

Kázání z doby koronavirové

Lk 24,13-35

3. neděle velikonoční

Evangelium o dvou učednících putujících do Emauz, patří, troufám si tvrdit, k nekrásnějším a současně nejpoučnějším, evangelním pasážím vůbec. Je těžké pojmut v jednom kázání tolik symbolů, obsáhnout onu časovou elipsu, provázenou proměnou srdcí těchto učedníků. Věru, těžký úkol na jedno kázání, když je to téma pro celé exercicie.

Začneme hned na počátku. V Jeruzalémě. Je, „**ještě ten den, první po sobotě ...**“, což je důležitý časový údaj. **Ještě toho dne** – dne, kdy vstal Kristus z mrtvých. Dne, kdy byly, brzy ráno, konfrontovány ženy s prázdným hrobem a po nich učedníci. Kdy Velerada začíná roztrubovat po městě, že tělo Ježíšovo ukradli Kristovi učedníci – a tito – plni strachu se uzavírají za zamčené dveře večeradla.

Ti dva poutníci, (známe jméno pouze jednoho - Kleofáš) nepochybně také patří mezi Kristovy blízké spolupracovníky, vždyť o všech těchto událostech dobře ví. Setkali se nejspíš jak s ženami, tak s učedníky. **Ještě toho dne** – tato připomínka je na místě a je důležitá. **Ještě ten samý den, kdy byl Ježíš Vzkříšen** - nebylo zvykem, aby poutníci opouštěli Jeruzalém hned po svátcích - a mezi řádky: to, co je žene z Jeruzaléma, je nejistota, ztráta všech iluzí a nadějí; pochybnosti, neklid a nepokoj, a nejspíš i strach.

Ještě toho dne – pobrali, co měli s sebou, a vyrazí, bez obvyklého společenství ostatních poutníků, na cestu zpět, snad do Galileje. První, a zřejmě obvyklou, zastávkou jsou ony **Emauzy**. Z Písma víme, že to bylo místo „*vzdáleno od Jeruzaléma na 60 honů*“ (tedy cca 11-12 km). Vyráží jen ve dvou a jsou plni všech těch událostí, jichž byli o letošních svátcích Pesahu svědky, také plni bolesti nad ukřižování Krista, ve kterého nepochybně vkládali tolik nadějí, podobně jako ostatní jeho učedníci. A k tomu všemu ještě ty zvěsti dnešního rána – hrob je prázdný, vojáci prochází městem a chrámové strážé a slídlilové Velerady budou nejspíš hledat Kristovy učedníky. Je lépe včas zmizet. Mají, a proč to nepřiznat, **strach**. Jejich odchod z Jeruzaléma je vlastně **útekem**. Před událostmi, které nastaly, před událostmi, které nejspíš nastanou – a především – **před sebou samými**. (*Což sice nelze, ale kolik takových „úteků před sebou samými“ máme každý z nás za sebou ...*) Odchází kvapně z Jeruzaléma, opouští své přátele, opouští Svaté město, kam před týdnem (?) vcházeli s tolikerými očekáváními, s nadějí a radostným Hosana. S euforií, že konečně (!) přišel Mesiáš. A teď je všechno pryč. Kristus zemřel jako zločinec, ani jeho tělo nezůstalo – všechny naděje jsou v troskách a uvnitř nich samých obrovský zmatek. Zdá se, že onen „**útek**“ je možná nejlepším řešením. A protože „čeho je srdce plné, tím ústa přetékají“, hovoří spolu o všem tom, co se stalo. A jak tak hovořili a uvažovali, připojil se k nim jeden z poutníků. Nic neobvyklého. Cesta ve dvou je nebezpečná, natož jít sám, bylo obvyklé, že se poutníci spojovali ve větší skupiny. Neznámý se ničím neliší od ostatních poutníků, oni dále pokračují v načatém hovoru – je toho tolik, co potřebují ze sebe dostat, vyříkat. A tu se onen spolupoutník naivně optá: „**O čem to spolu rozmlouváte?**“ Jeho otázka je zarazí, copak může jít někdo z Jeruzaléma a nemít potuchy o všech těch událostech posledních dní? (*Lidově bychom asi řekli, „Ty jsi snad spadl z višně ...?“*)

Ježíš je dobrý psycholog, on ví, že ti dva (*a samozřejmě nejen oni*) potřebují ze sebe dostat všechnu tu svoji nejistotu, napětí, pochybnosti. Nechá je vymluvit a teprve potom si povzdechne: „**Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci. Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?**“ a pak pozvolna začne probírat Písma. Co tam je předobrazů Mesiáše, onoho „trpícího služebníka – Ebed Jahve“. Ježíš probírá knihy Písma a jim se otevírají oči a rozhořívá srdce. No ano. Vždyť to sedí! A jak to do sebe zapadá! Plni úžasu naslouchají souvislostem, které jim dosud unikaly, cesta rychle ubíhá a je nejspíš už pozdě odpoledne, kdy dochází do cíle své cesty. Ten neznámý poutník chce jít jakoby dále, jak rádi by mu ještě naslouchali: „**Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.**“ Neznámý se nenechá přemlouvat, přijme místo v domě i u stolu – a pak to přijde. Se samozřejmostí předsedajícího, hlavy společenství, **vezme chléb, láme a podává jim**. Tu se jim konečně otevrou oči. Ve známých gestech lámání chleba poznají Ježíše. Konečně se s ním skutečně setkali! A On – jakoby splnil svůj úkol, nečekaně (*a nevysvětlitelně*) mizí. Více není třeba, aby s nimi přebýval. Poznali Ježíše a v něm uvěřili

v Mesiáše! „*Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?!*“ Víc není třeba.

V poledne z Jeruzaléma utíkají – a teď, navečer, se opět vrací. Je třeba být tam, kde jsou apoštolové. Tam uprostřed nich je i Ježíš. Tam i oni patří. Už nemají strach, už nemají pochybnosti. „*Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma.*“

Bez ohledu na pokročilý čas, bez ohledu na únavu – *setkání s Ježíšem naplňuje Duchem, silou a radostí* - se **obrací** („*Obrátte se a věřte evangeliu*“) a jdou zpět. Setkají se s apoštoly, ale i ti jsou proměněni – i oni se setkali s Pánem. **Plní radosti** – protože radost je plodem setkání s Kristem, stejně jako pokoj, odvaha – si navzájem sdílejí co se jedném i druhým přihodilo. **Duch svatý**, duch Otce i Syna, prozářil jejich srdce a otevřel jejich oči i mysl. Nejsou sirotky, jsou syny a jsou bratři. Rodí se **církev**, v níž budou „*jednoho srdce a jedné duše*“; jednotní ve víře, v naději a lásce; společní v modlitbě a lámání chleba. To je plodem onoho „*dne, prvního po sobotě*“, dne, který změnil dějiny celého světa. Dne, kdy Kristus vstal z mrtvých, vstoupil do své slávy a zde na zemi svým duchem všechno a všechny proměnil.

Žádné nadšení, žádný, byť sebevětší cit, radost a vzplanutí však nevydrží věčně. Nebude dlouho trvat a duch jednoty začne vyhasínat i mezi prvními křesťany. Ale víra, naděje a láska, ty jsou věčné. To jsou dary, které neztratily svoji sílu a hodnotu. Kéž bychom také i my někdy zažili onen pocit **radosti** ze setkání s Kristem. Kéž by i nám „*hořelo srdce*“, když nasloucháme slovům Písma. Kéž bychom se s ním setkávali při „*lámání chleba*“ v eucharistii. A kéž bychom zakusili onu sounáležitost a jednotu ve společenství církve.

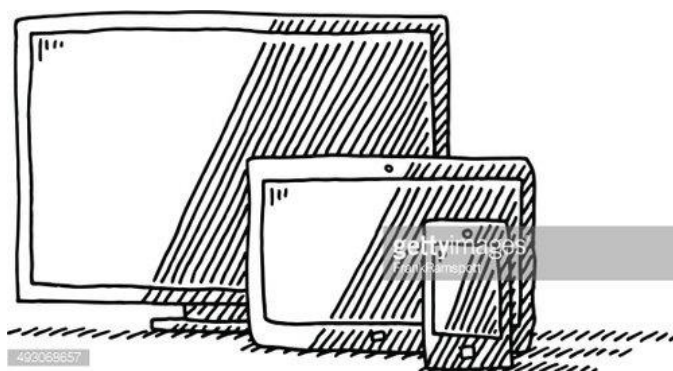
Obrátme se od svých Emauz, kam jsme se před ostatními, a mnohdy i před sebou samými, utekli. Nebojme se rizika nakažení radostí, pokojem a vírou. (*Tenhle virus lásky ke Kristu neškodí jako Covid 19, nezabíjí – a když, tak jen toho starého člověka v nás – a toho není žádná škoda, nad ním netřeba lkát.*) **Vrátme se do večeřadla církve** (byť nyní s provozem značně omezeným) **a radujme se!** (*A nebojme se!*)

P. Jiří Vojtěch Černý

26. dubna 2020

Nouzový stav u počítače

V době koronavirové jsme strávili u počítače více času než obvykle. Na internetových stránkách www.mseonline.cz byl zveřejněn seznam mší svatých, které se ten den slouží a je možno je sledovat. Člověk si mohl vybrat, zda se podívá na známá poutní místa, jako je Svatá Hora nebo Hostýn, do některého pražského kostela anebo různě po republice – Litomyšl, Červený Kostelec, Chrudim, Prostějov, Dolní Bojanovice a další a další. Někteří sledovali mši svatou pokaždé z jiného místa, někteří si zase oblíbili jen jedno. Každé ráno v 7 hodin byl také přenos mše svaté, kterou sloužil papež František v kapli domu sv. Marty ve Vatikánu.

Užitečné internetové stránky byly také www.liturgie.cz. Tam je možné najít si v záložce Misál liturgické texty ke mši svaté na kterýkoliv den. V záložce Breviář lze rozkliknout k modlitbě části denní modlitby církve (ranní chvály, modlitbu během dne, nešpory a ostatní). Odpadá tím (někdy složité) listování v papírové knize. Aplikace Misál a Breviář jsou volně přístupné ke stažení do mobilního telefonu. Na těchto stránkách jsou i další zajímavé články a krátká videa. Některá z nich natočil náš P. Petr Soukal, obvykle ve spolupráci s P. Radkem Tichým, svým kamarádem, farářem z Prahy Stodůlek. Dají nám návod, jak prožívat domácí bohoslužbu v nouzovém stavu, anebo zodpoví otázku, zda je možné zpovídat se po telefonu. Během května a června probíhaly každou středu večer „přednášky na živo“ o modlitbě breviáře s názvem Liturgika na dobrou noc vysílané přímo ze stodůlecké a havlíčkovobrodské fary.

Většina z nás asi sleduje farní stránky www.farnosthb.cz, kde kromě pravidelných týdenních ohlášek naši kněží umísťovali ty nejdůležitější články a informace ohledně nouzového stavu. A z farního webu už je jen krůček na youtube portál [Don Pietro](http://DonPietro.cz), který si založil náš pan kaplan P. Petr. Od začátku letošního adventu sem dává svá nedělní kázání, později přibyl i Katechismus na pokračování a nakonec se v koronavirovém čase zrodily i krátké farní večerní zprávy, záhy přejmenované na Nedělní zprávy. (To aby je farníci nevyžadovali každý večer. ☺) Během deseti nedělí, co se zprávy vysílaly, si získaly velkou oblibu nejen v Havlíčkově Brodě, ale i na jiných místech v Česku. Byl to velmi

užitečný způsob, jak sdělovat ve farnosti důležité informace. A v neposlední řadě i zdroj zábavy a legrace. Bylo to lepší, než ohlášky v kostele. Díky našim kněžím, že je pro nás připravovali. Asi si nikdo neumíme pořádně představit, co to dá práce.

V době, kdy lidé moc nevycházeli ze svých domovů a neměli tedy možnost zakoupit si v kostele Katolický týdeník v papírové podobě, byla hojně využívaná adresa www.katyd.cz, kde bylo možné si celé noviny přečíst v elektronické podobě.

Poučné a inspirující jsou jistě i další internetové stránky s náboženskou tematikou, například:

www.vira.cz

www.deti.vira.cz

www.clovekavira.cz

www.cirkev.cz

www.pastorace.cz

Pro ty, kteří nemají přístup k internetu, poskytla věřícím velkou službu ostatní média, zejména televize Noe a rádio Proglas. Ale o tom zas v jiném článku.

MR

Televize Noe a rádio Proglas

Televize Noe je nekomerční nezávislá křesťanská televize se sídlem v Ostravě s regionálními studií v Praze a v Brně. Vysílá dvacet čtyři hodin denně a to od května 2006. Financována je výhradně z darů a příspěvků diváků, tudíž bez reklam. Má svoje nahrávací studio Telepace. Využívá přenosovou techniku k výjezdům do míst, kde se něco zajímavého a krásného děje. V přímém přenosu vysílá mše svaté, koncerty, poutní slavnosti. V poslední době, kdy byly zavřené kostely, mohli jsme sledovat přímé přenosy mší svatých také se Svatým otcem z Vatikánu z kaple domu sv. Marty. Pro děti byl připraven program nahrazující výuku náboženství a mnoho dalších pořadů, které svým obsahem dávají důraz na zdravé duchovní hodnoty. Jak již bylo uvedeno, tato televize je financována výhradně z darů diváků, proto i v naší farnosti ji podporujeme finančními příspěvky prostřednictvím KANOE (kamarád TV Noe). Další možnost je placení přes SIPO, složenkou nebo osobními dary.

Jaké jsou možnosti příjmu TV Noe na Havlíčkovobrodsku:

- Příjem pozemního vysílání přes běžnou venkovní anténu - podmínkou je mít televizor nebo septobox, který přijímá televizní signál v novém systému DVBT.
- Příjem přes satelit - k tomu je nutné mít satelitní anténu a přijímač.
- Příjem přes počítač nebo tablet - podmínkou je mít internet.
- Kabelová televize - pokud je ve městech nebo obcích kabelový rozvod.
- Příjem přes mobilního operátora, např. O2 nebo Vodafone - podmínkou je mít zaveden kabel pro pevnou telefonní linku.

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

Rádio Proglas je podobně jako TV Noe nekomerční rozhlasová stanice se sídlem v Brně. Jeho vysílání se datuje od roku 1995. Dramaturgie Proglasu staví na široké nabídce pořadů, ze kterých si může vybrat posluchač každé generace. Program tvoří pořady duchovně vzdělávací a kulturní, pořady pro mládež a děti, nezapomíná se na seniory a nemocné. Zprostředkovává přenosy mší svatých a společných modliteb a pobožností. Vysílání je připravováno nejen v Brně, ale také v hlavních městech jednotlivých diecézí. Rádio Proglas stejně jako TV Noe vysílá zcela bez reklam. Peníze na provoz získává z dobrovolných příspěvků a darů posluchačů prostřednictvím Nadačního fondu Radia Proglas. V naší farnosti se o zasílání příspěvků stará KAPR (kamarád Proglasu).

Paní Věra Zavřelová z naší farnosti je KAPR i KANOE. ☺ Je možné se s ní domluvit a předat finanční příspěvek pro rádio i televizi. Registrovaným příspěvatelům na oplátku rozdává dvakrát ročně zpravodaj se zajímavým čtením a velikonoční i vánoční přání od pracovníků těchto křesťanských médií.

Pokud budete mít někdo problém naladit TV Noe nebo rádio Proglas, můžete se obrátit na manžela paní Zavřelové, pana Miroslava Zavřela, který vám rád poradí a pomůže, pokud to bude možné.

Příjemný poslech a samé dobré zprávy u rádia Proglas a televize Noe

přejí Miroslav a Věra Zavřelovi

„Bible je jediný zlatý poklad, který je celý v oběhu.“

Pavel Korosin

Farnost v karanténě

Čtvrtek 12. března

Snad nikdy nezapomenu na čtvrtek 12. března letošního roku. Ten den jsem měl navečer v nedaleké Věžnici biblickou hodinu, před kterou byla mimořádně ještě mše svatá. Protože už ale začínalo „přituhovat“, tak jsem lidem po úvodním pozdravu řekl: „Bratři a sestry, važte si toho, že jste na mši svaté, kdo ví, možná je to na dlouhou dobu poslední mše svatá, které se můžete účastnit...“ Aniž jsem tušil, byla to prorocká slova. Po mši svaté a biblické hodině jsem pádl zpět do Havlíčkova Brodu, kde měla být od 19 hodin pastorační rada naší farnosti. Dorazil jsem s malým zpožděním, zrovna když se probírala aktuální situace koronavirové pandemie. V tu chvíli mi pípнул mobil. Na mail právě přišlo nařízení otce biskupa, že je nutné zrušit všechna setkání i bohoslužby v kostelích. Tím byla pastorační rada ukončena, už nebylo co vymýšlet...

Alespoň si kněží odpočinou

Dny, které přicházely, byly zcela jiné než ty, na které jsme na faře byli zvyklí. Odpadla výuka náboženství, byly pozastaveny přípravy na svatby a křty, nikdo nezvonil a byly zrušeny veřejné bohoslužby – ačkoli jsme soukromě samozřejmě celebroidali. Vzpomínám si, že mi dorazila jedna SMS zpráva s asi takovýmto obsahem: „Situace je vážná, nicméně alespoň si snad kněží budou moci trochu odpočinout.“ Opravdu to tak na začátku vypadalo, že většina naší kněžské služby prostě odpadne. Osobně jsem tyto dny považoval za příležitost žít méně hekticky a více mnišsky. Tedy věnovat volný čas modlitbě a studiu. Alespoň částečně se mi to snad podařilo, protože jsem se mohl ponořit do literatury, kterou by člověk v běžném provozu mohl vstřebávat jen obtížně. Pan farář se zase řídil benediktýnským heslem *ora et labora* – modli se a pracuj – a věnoval mnoho svého času farní zahradě a zásobám dřeva. Záhy se ale ukázalo, že nová doba přináší nové výzvy. S kamarádem P. Radkem Tichým jsme začali točit krátká videa, co dělat, když člověk nemůže na mši svatou nebo ke zpovědi a později jsme připravili také několik videí k Velikonocům – jak je prožít v době, kdy jsou kostely zavřené. Kromě těchto videí takřkajíc pro všechny jsme s panem farářem začali také hledat něco pro naši farnost. Naše hledání, jak zůstat ve spojení a společenství s vámi farníky, vyústilo v točení „nedělních zpráv“, seriálu o Katechismu katolické církve, „velikonočních video-modliteb“, adorace v kostele a nabídnutí příležitostí k přijímání eucharistie.

Jak dopadl kněžský odpočinek?

Když bylo jasné, že karanténa neskončí za týden ani za čtrnáct dní, začali jsme dělat již avizované aktivity a k mému překvapení se záhy ukázalo, že to

neznamená méně práce než běžný provoz farnosti. Například Velikonoce, vrchol každého liturgického roku, znamenají pro nás kněze velmi mnoho příprav, domlouvání, nácviků a tak dál... Když bylo jisté, že to všechno odpadne, myslel jsem si: „To bude pohodička...“ No, nebyla. Ukázalo se, že být knězem znamená mít mnoho práce v každé době a za všech okolností. Podotýkám „krásné“ práce, opravdu.

(Crash?)test farnosti

Dny nucené karantény byly pro mě osobně příležitostí více přemýšlet. O všem. A samozřejmě také o naší farnosti. Myslím, že to, co jsme prožili, bylo určitým testem, zda obстоjíme jako společenství i mimo kostel. A jak jsme v tomto crash testu dopadli? Posoudit to může jen Bůh a my se to na konci našeho života dozvíme. Každopádně snad mohu na některé povzbudivé věci poukázat již nyní.

To první je **anonymita**. Dle mého názoru velký nepřítel čehokoli, a tedy i farního společenství. Díky karanténě jsem si uvědomil, že na dost lidí z naší farnosti mám číslo. A tedy jim mohu zavolat a zeptat se, jak se mají a jak tuto náročnou situaci zvládají. Také mi ale došlo, že je stále mnoho našich farníků, na které žádný kontakt nemáme... Tak vznikla myšlenka uspořádat jakousi farní databázi kontaktů, abychom o sobě více věděli a mohli si předávat důležité informace. Díky různým telefonátům i zapisování do tabulek jsem mohl poznat nové lidi nebo si spojit známou tvář s neznámým jménem... Víte, co to znamená? Vítězství nad anonymitou mezi námi!

Spolupráce. Druhá položka mého seznamu v crash testu naší farnosti. K přípravě různých videí jsme pozvali lektory, rodiny i další farníky, a pokud si pamatuji, nikdo nám nedal košem. Někteří se dokonce sami nabídli. Moc si toho vážíme.

Modlitba. Ano, i přes přísná omezení jsme se modlili – a to jak v kostele při soukromé adoraci, tak při společných modlitbách na YouTube. Navzdory všem omezením nás společná modlitba shromáždila kolem našeho Pána.

S čím do dalších dní?

Myslím, že naše farnost v koronavirovém crash testu – díky mnohým z vás! – dopadla dobře. Tím nemyslím „za tři“, ale opravdu „dobře“. Snad nás tato nelehká zkušenost povzbudí, abychom společenství naší farnosti budovali i nadále, nenechali se otrávit všelijakými obtížemi a soustředili se na to podstatné. Dej Bůh, aby se nám to s jeho pomocí dařilo.

P. Petr Soukal

Rozhovor s Mgr. Janem Krýsou

Pane Krýso, prosím, zda byste se mohl čtenářům Agapé krátce představit. Odkud pocházíte, jaké jste studoval školy, kdy a jak jste se ocitl v Havlíčkově Brodě?

Jsem Pražák křtěný Vltavou, narodil jsem se do krásného secesního domu na baštách u letohrádku královny Anny vedle Pražského hradu. Posléze jsem vychodil základku ve Vysočanech, gymnázium tamtéž (dnes Špitálská) a nakonec vystudoval i matematickofyzikální fakultu Univerzity Karlovy. V Praze jsem potkal svoji současnou ženu a dohodli jsme se, že naše první dcera Anna začne chodit do školy v Havlíčkově Brodě.

Co Vaše rodina?

Moje paní Daniela je to nejlepší, co mne v životě potkalo, a Pán Bůh nás obdařil dvěma dcerami a jedním synem. Sám jsem o rodiče přišel již v útlém věku, a tak jsem moc rád za Daniny.

Kde jste zaměstnán?

Jsem stálice, již od přistěhování do Havlíčkova Brodu jsem stále zaměstnán jako technik v IT společnosti PC SINEK s.r.o.

Před několika lety jste se stal kostelníkem – jaké z toho máte dojmy? Co Vám kostelnická služba přináší?

Kostelnická služba mne udržuje v pozoru poblíž oltáře. Jak říká Richard Rohr, udržuje „horké hrany“ a zároveň mi stále připomíná (můj věčný boj), že to nejsem já, kdo je důležitý tady a teď.

A co na to říká Vaše manželka?

Zeptám se. Ale někdy je obtížné skloubit náš program, zvláště ve dny, kdy jdu do kostela ráno i večer.

Co je podle Vás na kostelničení „nejtěžší“ (nejobtížnější)?

Asi teď zamknout boční dveře při odchodu – můj klíč již vypovídá službu... Ale vyndal jsem zámek, vyčistil, promazal a zase funguje na jedničku. Ale vážně. Asi časová náročnost, protože jsem vlastně vázán celý víkend a nemohu se přizpůsobit časovým potřebám rodiny a dospělých dětí, hudební skupině Výbuch apod.

Minulý rok jste absolvoval kurz pro akolyty. Můžete nám o tom krátce pohovořit?

Měl jsem dva skvělé společníky - Tomáše Mištu a Standu Dvořáka a poznal jsem, že to jsou skvělí a věrní chlapi. Setkal jsem se s výbornými lektory a čas na Hoře Matky Boží v Králíkách u otce Karla byl požehnáním.

Znamená to tedy, že můžete podávat svaté přijímání při mši sv. a také jej nosit nemocným?

Ano, je to tak, doposud jsem několikrát podával svaté přijímání a jednou vystavoval Nejsvětější svátost. K nemocným prozatím nedocházím.

Také rád zpíváte, že? Třeba žalmy...

Jako žalmista jsem “na baterky“. Bral bych to spíše tak, že pokud se do toho nikomu nechce, každý je dobrý. Tedy i já. Parafrázoval bych památnou větu z filmu Forrest Gump: „Žalm je jako bonboniéra, nikdy nevíš, který kousek si vytáhneš.“

Jste členem hudební skupiny Výbuch. Jak dlouho? Čemu se především věnujete a kde účinkujete?

Ani už nevím, ale od začátku, tak asi 10 let. Každý měsíc zpíváme ve farnosti na nedělní mši svaté, dvakrát až třikrát do roka máme v Havlíčkově Brodě večer chval a někdy vyjíždíme hrát třeba do Ústí nad Orlicí, Kašperských Hor, Hlinska, Letohradu. Jednou za rok již tradičně doprovázíme dvoudenní celostátní setkání společenství Matky se modlí za své děti. A každoročně zpíváme na Noci kostelů.

Jak jste prožil nedávnou dobu koronavirovou? Chodil jste do práce?

Naštěstí ano, měli jsme spoustu práce s převody našich zákazníků do homeoffice a chodil jsem na obědy pěšky domů úplně vylidněným městem.

Obohatila Vás nějak duchovně?

Více jsme četli a sledovali obrovský vklad našich duchovních otců do videopřenosů pro nás.

Když se pak po 6 týdnech nouzového stavu opět otevřely kostely, neměli kostelníci v naší farnosti najednou moc práce? Denně byly slouženy mimořádně mše svaté navíc.

Přiznám se, že kvůli tomu, že chodím od 7 do 17 do práce, tak jsem byl požádán pouze jedenkrát, abych kostelníčil ve všední den při mši svaté od 8 hodin ráno. V práci mi vyšli vstříc. Tedy nikoli, neměl jsem více práce s kostelníčením - „odnesly“ to za mne ostatní kostelnice.

S čím ještě pomáháte v naší farnosti?

Velmi zřídka vypomůžu s nějakou IT technikou. A posluhuji u Noci kostelů jako zajištění pláten, projektorů a promítání. Naposledy jak v kostele sv. Vojtěcha, tak v děkanském.

Jak se Vám líbí nové projekty a akce ve farnosti, jako je např. farní kavárna nebo manželská setkání, kterých se zúčastňujete?

Farní kavárna je skvělá a plánujeme se s manželkou zapojit do organizace (už jsme byli proškoleni). Manželská setkání se pěkně rozbíhají, uvidíme, kam se nasměrují.

Co byste přál lidem v naší farnosti do budoucna?

Abychom se mohli v souladu, klidu a míru setkávat na společných akcích a díle Božím.

Díky moc za rozhovor. Přejeme Vám hojnost Božího požehnání a ať Vás služba v naší farnosti naplňuje pokojem a radostí.

redakce

Inzerát

**Hledá se kostelník na nedělní mši svatou v 18 hodin.
Zájemci hlase se v sakristii.**

Pro zasmání

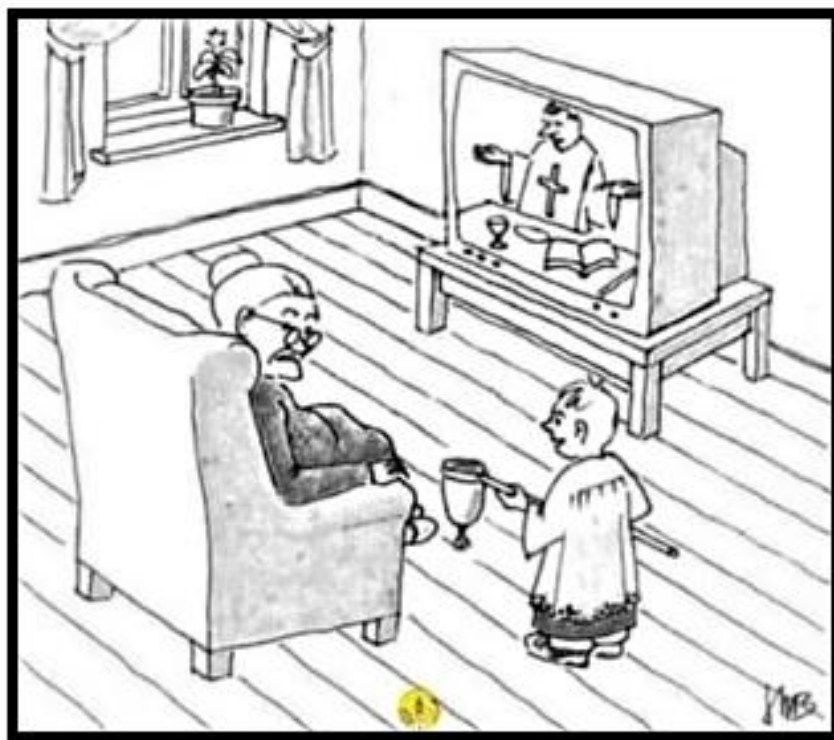
Pozor! Nemůžeme věřit všemu, co nám vláda říká! Řekli, že při nákupu potravin v obchodě stačí rouška a rukavice! Dnes jsem tak šel a ostatní měli i košili a kalhoty!

U přijímacího pohovoru: „V životopise máte mezeru. Co jste dělal v roce 2020?“ – „Myl jsem si ruce.“

Inzerát na mé ponožky (použité): „Prodám respirátor. S jemnou svěží vůní. Právě sundaný z desinfikačního přístroje. Universální velikost. Mohu dodat dva kousky denně. Cena dohodou.“

V naší řeholní komunitě jsme začali s větší konzumací česneku. Před koronavirem nás sice neochrání, ale aspoň se k nám nikdo nepřiblíží.

Chuck Norris byl testovaný na koronavirus. Virus je nyní 14 dní v karanténě...

Salesiánské středisko volného času Don Bosco v Ostravě

www.boscoostrava.cz

Pohled do naší farnosti

S vědomím zodpovědnosti před Pánem a s pohledem do budoucna se snažíme i svými omezenými silami přispět k rozvoji naší farnosti.

Největší investicí letošního roku bude další etapa a kompletní výměna střechy na budově fary. Tato investice je ve výši cca 1,6 mil. Kč. Financování probíhá z fondu Ministerstva kultury ve výši 750 tis. Kč, Město Havlíčkův Brod se podílí ve výši 250 tis. Kč a částí naše farnost.

S farní budovou a celým areálem se připravuje projekt na využití hlavní budovy a bydlení kněží. Poděkování za vymalování pokoje pro hosty, úklid fary, pomoc se dřevem i za dovoz dlažebních kostek.

Na kostele sv. Kateřiny se pokračuje v projektových pracích. Je vyhotoven projekt na krov a střešní krytinu a v letošním roce je příslib Ministerstva kultury cca 400 tis. Kč, Kraje Vysočina 350 tis. Kč a Města Havlíčkův Brod 154 tis. Kč na tento projekt. Na hlavním oltáři pokračuje druhá etapa restaurátorských prací ve výši cca 160 tis. Kč. Na tuto etapu se podařilo získat příslib a dodaci z Ministerstva kultury v hodnotě 120 tis. Kč. Město Havlíčkův Brod podpořilo částkou 20 tis. Kč. Poděkování za dřevo na krovy, prkna, latě a také za snahu těm, kdo chtějí kostel sv. Kateřiny zachránit a oživit.

V interiéru chrámu Nanebevzetí Panny Marie je instalováno nové ozvučení. Osvětlením obrazů křížové cesty se podařilo ukázat jejich krásu a přiblížit je očím účastníků bohoslužeb a návštěvníků kostela a také postupně kultivovat zdi pod nimi. Podařilo se získat příslib z Ministerstva kultury na restaurování oltáře sv. Barbory, v roce 2020 realizace oprav v hodnotě 450 tis. Kč. (Min. kultury 400 tis., Město Havlíčkův Brod 25 tis. Kč a farnost 25 tis. Kč.) Poděkování za zajištění naladění varhan v hodnotě 19.700 Kč. Díky všem, kteří pomáhají a věnují svůj čas práci na kostele či na faře.

Poděkování patří všem v čase koronaviru - za služby při adoracích, za vaše modlitby i donášku jídla. Díky ochotným kostelníkům i varhaníkům, díky za technickou pomoc při streamovaných mši sv. Jsem rád, že se hodně lidí zapojilo do liturgie. Děkuji také všem, kteří uklízí náš kostel a chystají květinovou výzdobu. Děkuji průvodcům za hlídání kostela o prázdninách, pořadatelům farní kavárny a také katechetům za výuku náboženství a uspořádání dne pro děti na závěr školního roku. Díky všem i za ekonomickou a finanční podporu. Děkuji za pochopení při vybírání při mši svaté. Výnos sbírek se zdvojnásobil. V tomto slibuji i větší informovanost, jak s finančními prostředky nakládáme.

S požehnáním všem - i těm, které jsem možná neuvedl

P. Olda Kučera

Kronika

Matrika pokřtěných

(říjen 2019 - květen 2020)

Izabela Bohdana Haltmarová, Matěj Pavel Šulek, Jan Antonín Stehlík, Emma Marie Chlubnová, Eliška Marie Vosyková, Rozálie Marie Kinclová, Šimon Václav Kincl, Viktória Kůrková, Patrik Tomáš Cibulka, Vanessa Juliana Elisabeth Kellnerová, Magdaléna Hana Kotrčová, Anna Renata Kotrčová, Barbora Marie Jindrová, Rozálie Provazníková, Matyáš Lukáš Luboš Volf, Vendula Magdalena Sejbalová, Tomáš Filip Pintar, Gabriela Eva Čepeová, Eliška Tereza Košinová, Anna Pavlína Polnická, Jana Jitka Polnická, Juraj Šándor

Matrika pohřbených

(říjen 2019 – květen 2020)

Božena Fikarová (1930), Josef Vaňkát (1945), Marie Bukovská (1930), Marie Kratochvílová (1946), Josef Majer (1970)

Václav Březina (1928), Zdeňka Cyranyová (1923), Karel Pecen (1942), Dezidér Šářišský (1946), Miloslav Halík (1956), Jolana Hodulová (1930)

Zdeňka Rybenská (1935), Karel Dušek (1931), Růžena Karbanová (1939), Stanislav Paznocht (1935), Marie Matějková (1934), Václav Motl (1936)

Markéta Teclová (1928), Jiří Křišík (1960), Bžena Stodolová (1934)

Zdena Kárníková (1935), Marie Míchalová (1935), Jaroslava Bártová (1940), Jaroslav Řihák (1936), Ján Kunštár (1933), Pavlína Molíková (1924)

Petr Cmunt (1944), Marta Zelená (1933), Jiří Kolář (1945), Stanislav Matoušek (1937), Věra Hladíková (1929), Marie Zárubová (1934)

Jan Šemík (1944), Marie Šauerová (1935), Marie Červená (1932), Jaroslav Kotlas (1930)

Ludmila Vacková (1941), Marie Kindlová (1944)

Rok s farní kavárnou

Možná tomu nebudete věřit, ale farní kavárna v naší farnosti oslavila v lednu jeden rok od svého otevření. Funguje každý týden v neděli po ranní mši sv. v prostorách farní knihovny. Nepřetržitě fungovala do té doby, než byla zavřena z důvodu karantény.

Do kavárny je zván každý včetně dětí. Je zde možno uvařit kávu nebo si nalít do hrnku ovocný, černý nebo bylinkový čaj. Na stole se najde i nějaká sladkost - buchta nebo sušenky. Pokud nebudete mít náladu k hovoru, je možno prolistovat některou z knih, které nabízí farní knihovna. Za příznivého počasí je možné vyjít na farní zahradu. Stále je zde „slovíčko nejen na neděli“. Protože letošní rok je zaměřený na Písmo svaté, jsou zde krátké úryvky z Bible. Návštěvníka mohou potěšit a vést k zamyšlení. Také děkujeme našim kněžím za jejich vstřícnost, za poskytnutí prostoru, zajištění tepla v zimě a za možnost krátkého setkání s nimi předtím, než odjedou do dalších farností.

V únoru jsme měli možnost ochutnat kávu, kterou nám připravili naši skauti z 3. oddílu Blesk. Vítek Pavlík s pomocí dalších dvou skautů vykouznil opravdu výbornou kávu jako z prvotřídní kavárny. Mohli jsme sledovat, jak kávu připravuje, jaké pomůcky a nádoby používá. Ukázal nám, že i v podmínkách skautských táborů a výprav do přírody si dokážou uvařit takto výborný nápoj. Děkujeme Vítkovi a jeho pomocníkům za jejich čas i dovednost, také za radost, kterou udělali návštěvníkům kavárny.

Z dobrovolných darů, které návštěvníci dávají na provoz kavárny, jsme část financí přispěli P. Kučerovi na spotřebované energie a topení. Další finance byly použity na nákup surovin a potřeb na provoz kavárny. Vy návštěvníci jste byli velmi štedří a dobrovolníci občerstvení poskytli téměř zdarma. Nakonec zbylo v kase ještě 2449 Kč. Protože nechceme hromadit peníze, společně jsme přemýšleli, jak je dál použít. Návrhů bylo mnoho, ale nakonec vyhrála myšlenka spojit kavárnu s nějakým projektem, kde se jedná o poskytování stravy. Domluvili jsme se, že z těchto vybraných peněz podpoříme projekt Mary's Meals - Mariiny pokrmy. Tuto částku ještě navýšil dar a na účet Mary's Meals jsme odeslali celkem 3000 Kč. Je možné, že jste se o tom dočetli z vývěsky v kostele nebo z webových stránek farnosti. Pokud ne, tak vás s tímto hnutím krátce seznámím.

Jedná se o mezinárodní hnutí založené na křesťanských základech. Poskytuje dětem každý den vydatné jídlo v místě jejich vzdělávání. Částka 421 Kč stačí na stravu pro jedno dítě na celý školní rok. Díky dárcům může Mary's Meals nyní sytit nutričně vyváženým jídlem okolo 1,5 milionu dětí ve školách v 18 nejchudších zemích světa. Pro některé děti je to jediné jídlo během dne, které dostanou. Také rodiče děti rádi pošlou do školy, když vědí, že zde dostanou jídlo.

Jedno souvisí s druhým. Suroviny na přípravu jídla se nakupují převážně od místních farmářů, což pomáhá místní komunitě i ekonomice. Práce okolo přípravy jídla a úklidu je zcela v režii dobrovolníků z místních komunit. Hnutí garantuje, že 93 % z finančních darů se dostane k dětem formou stravy. Hnutí je založeno především na práci dobrovolníků, a to jak na straně dárců, tak příjemců.

Myšlenku projektu a cestu k němu líčí zakladatel Magnus MacFarlane-Barrow v knize Bouda, která krmí milion dětí. Sam říká, že toto dílo je ovoce z Medžugorje.

Návštěvníci se mohou s tímto hnutím seznámit přímo v kavárně, kde jsou letáčky, je zde také možnost si půjčit knihy zakladatele. V budoucnu bychom chtěli s vaší pomocí v této podpoře pokračovat.

V II. listě Korint'ánům v 8 - 9 kapitole píše sv. Pavel o prováděných sbírkách mezi křesťany v Korintu a Makedonii na podporu chudých křesťanů v Jeruzalémě. Sv. Pavel zde říká: „Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude i sklízet, a kdo rozsévá požehnaně, požehnaně bude taky sklízet." A dále píše: „Bůh je dosti mocný, aby vám dal hojnost všech možných darů, takže pak budete mít vždycky a ve všem dostatek, ba tolik, že stačíte i na to, abyste dělali všechny možné dobré skutky." Tedy děkujeme Bohu, že nás zahrnuje dary své milosti, že máme dostatek všeho, co potřebujeme, a ještě nám přebývá. Bůh nám dal rozum, schopnosti a vůli, abychom se dělili s ostatními. Uvědomujeme si, že žijeme v bohaté části světa, v míru, ve svobodě. Je potřeba podívat se dál, až za hranici našich farností. Neutápět se jen v našich starostech a problémech, ale otevřít se těm, co jsou na tom mnohem hůř. I to může být jedna z cest k lepším vztahům v našem farním společenství. Sv. Pavel dále píše: „Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby." (II. Kor 8, 9)

Děkuji všem dobrovolníkům, kteří kavárně věnují svůj čas a pomáhají, i návštěvníkům, kteří naši nabídku přijímají a přicházejí do kavárny na faru. Těšíme na společné setkávání.

Přeji všem, ať vás Bůh zahrne láskou, pokojem a radostí.

Ludmila Blažková

Dary od vás pro kavárnu od 1/2019 do 3/2020 činily 6 409 Kč
Příspěvek energie - předáno P. Kučerovi 3 000 Kč
Za nákup občerstvení a vybavení zapláceno 960 Kč
Zbylo 2 449 Kč - tato částka + dar odeslána na účet MM

Modlitba Lectio divina

V ohláškách občas zazní, že vysokoškoláky zveme na faru k modlitbě *Lectio divina*. Ne všichni ale možná ví, co to vlastně znamená a jak se taková modlitba *Lectio divina* modlí.

Na začátek řekněme, že je mnoho cest, jak se s Božím slovem potěšit. Božímu slovu nasloucháme při slavení liturgie, ale zároveň také Písmo svaté sytí naši osobní modlitbu. Je Božím slovem, které Bůh adresuje těm, kteří mu jsou ochotni naslouchat. Svatý Augustin o Písmu říkal: „Když čteš Bibli, mluví k tobě Bůh. Když se modlíš, mluvíš k Bohu ty.“ A také církev nás učí, že Bůh k nám ani dnes nepřestává mluvit:

Bůh, který kdysi promluvil, nepřestává mluvit se Snoubenkou svého milovaného Syna a Duch svatý, skrze kterého zaznívá živý hlas evangelia v církvi a skrze ni ve světě, uvádí věřící do veškeré pravdy a působí, aby v nich Kristovo slovo přebývalo v celém svém bohatství (srov. Kol 3,16). (*Dei Verbum*, č. 8)

Boží slovo ve své plné síle zaznívá především při liturgii. Dokument II. Vatikánského koncilu o posvátné liturgii mluví o přítomnosti Krista takto:

Je přítomen ve svém slově: to mluví on, když se v církvi předčítá Písmo svaté. I tehdy je přítomen, když se církev modlí a zpívá, jak to slíbil: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20). (*Sacrosanctum Concilium*, č. 7)

Jiná možnost, jak zakusit Krista přítomného ve slovech Písma, je lectio divina – doslova „božské čtení“. V čem tato modlitba spočívá? A je také pro normální věřící? Obojí se vzápětí dozvíte. Nejdříve ale dejme slovo mladému kartuziánovi Guigu Gervaisovi, který někdy před rokem 1150 napsal dopis, jenž vešel ve známost jako Scala Paradisi, česky Stupně k ráji:

„Jednoho dne, když tělo bylo zaměstnáno prací rukou, začal jsem uvažovat o duchovní činnosti člověka. A náhle se mi v duchu vybavily čtyři duchovní stupně, totiž četba, rozjímání (meditace), modlitba a nazírání (kontemplace). To je jakýsi žebřík mnichů, po kterém vystupují ze země do nebe. Má sice malý počet stupňů, přece však je nesmírně a neuvěřitelně veliký. Jeho dolní část se opírá o zem, horní pak proniká nebesa a zkoumá jejich tajemství.“

Bratr Guigo si všímá toho, že by byla škoda zůstat jen na první šprušli nebeského žebříku. Neboť čtení (latinsky: lectio) nás může přivést k rozjímání (doslova přežvykování, latinsky: meditatio), které vyústí v modlitbu (latinsky: oratio) a nakonec, když se to podaří, člověk zůstane v tiché radosti u nějaké pravdy nebo slova, které ho při modlitbě oslovilo, čemuž smíme říci kontemplace (dívání se, nazírání, latinsky: conteplatio).

Zní-li vám bratr Guigo přeci jen nesrozumitelně, nezoufejte, ještě je tu můj pokus nadchnout vás pro modlitbu božského čtení nebo chcete-li čtení s Bohem. Představme si, že si vezmete například nedělní evangelium a poté co se na modlitbu připravíte (nejlépe modlitbou k Duchu svatému), si text přečtete, neodejdete od něj, ale zůstanete s ním a dáte si 15 nebo více minut na to, abyste se v tichu nechali oslovit. Ticho, kdy Boží slovo „dopadá“ a působí, je nejvzácnějším časem této modlitby. Pokud se Lectio divina modlí více lidí, tak jak to děláme s vysokoškoly, je po této době ticha prostor pro sdílení, protože slovo, které bylo dáno mně, může obohatit i ostatní. Meditace i sdílení by měly vyústit do modlitby chval, díky i proseb. V božském čtení mluví Bůh k nám, v modlitbě mluvíme my k Bohu. Poslední příčka nebeského žebříku – contemplatio – je osobní zkušenost s Bohem, touhou, setrváním a vždycky darem Boží milosti. Rty odpočívají a pohled je jednoduše upřený na Pána. Je to setkání s Bohem, který jedná a je přítomný i v mém životě.

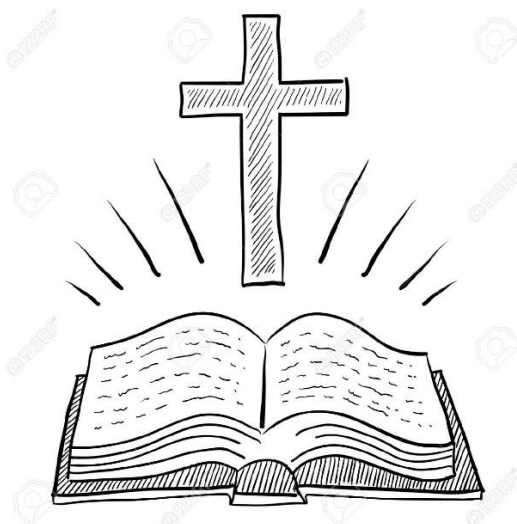
A nakonec ještě jednou bratr Guigo: „Čtení hledá slast blaženého života, rozjímání ji nalézá, modlitba o ni žádá a nazírání ji zakouší. Sám Pán praví: „Hledejte a naleznete; tlučte a otevře se vám.“ (Mt 7, 7)

Ze srdce vám přeji, ať s Božím slovem uděláte stejnou zkušenost.

P. Petr Soukal

***Slyším někdy lidi říkat:
„Proč já bych měl číst Bibli?
To ať dělají ti, kdo jsou v klášteře.“
Já vám ale říkám:
Bibli potřebujete více vy než mniši!
To vy žijete mimo klášterní zdi
v plné vřavě světa.
To vy jste neustále vystaveni
novým zápasům, bojům a ranám.
Potřebujete Písmo neustále,
abyste z něj čerpali sílu
pro svůj každodenní život!***

(podle Jana Zlatoústého)

Rok Božího slova

Mnoho lidí v současném světě hladoví a žízní po životě, uzdravení a pokoji, které může dát jedině Kristus. Víme, že pro svou lásku hovoří Kristus s lidmi jako s přáteli (Jan 15,14–15) a žije mezi námi, takže může každého člověka pozvat k přátelství se sebou (Dei Verbum, čl. 2). Proto církev už od prvních dnů hlásala Krista a vedla k jeho poznání (1 Kor 2,2). Toto poslání je důvodem, proč je zde církev (Mt 28,19–20; Mk 6,7–12). Nelze však popřít, že mnoha lidem není umožněn „snadný přístup“ k Pánu v Písmu svatému a jeho zvěsti, což Druhý vatikánský koncil požadoval (Dei Verbum, čl. 22; Verbum Domini, čl. 115).

V roce 2019 oslavila Katolická biblická federace 50 let od svého založení. V roce 2020 si připomínáme šestnáctisté výročí od úmrtí svatého Jeronýma, velkého překladatele Bible, který dokázal přeložit Písmo do „každodenního“ jazyka obyčejných lidí a učinil tak psané Boží slovo dosažitelným pro všechny. Jeho horlivost týkající se dostupnosti Písma lidem vychází z jeho přesvědčení, že „neznalost Písma je neznalostí Krista.“

Souvislost těchto dvou výročí vedla Správní výbor Katolické biblické federace k výzvě adresované členům federace, aby vyhlásili rok 2020 **„Rokem Božího slova“**, který se bude slavit od první neděle adventní (1. prosince 2019) do památky svatého Jeronýma (30. září 2020). Tento rok má vést k novému zdůraznění skutečnosti, že Boží slovo je středem života církve, jak to vyjádřili sv. Jan Pavel II. (Tertio Millenio Adveniente, čl. 36), papež Benedikt XVI. v návaznosti na biskupskou synodu v roce 2008 (Verbum Domini, čl. 73) a papež František v encyklice Evangelii Gaudium (§ 174).

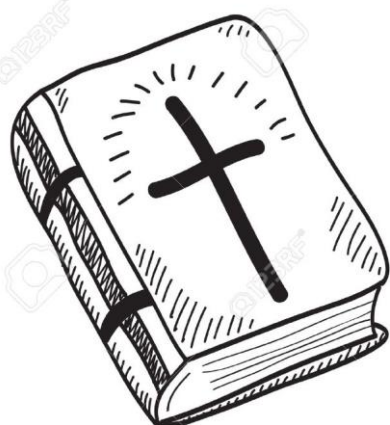
Rok 2020 vyhlásila Katolická biblická federace, která sdružuje jednotlivé národní instituty biblického apoštolátu, **„Rokem Bible“**. Během tohoto roku se má Písmo svaté stát ještě výrazněji než dosud středem veškerého života církve, například četbou Bible individuální nebo ve společenství, biblickou výstavou, slavením „Dne Bible“ ve farnosti a podobně.

Svatý Otec vyhlásil 3. neděli v liturgickém mezidobí jako **Neděli Božího slova**. V České republice jsme slavili Den Bible na konci liturgického roku, v listopadu. Pro letošní rok se bude v naší církvi slavit jak Neděle Božího slova (která byla 26. ledna 2020), tak Den Bible, který letos připadá na neděli 15. listopadu. Od roku 2021 bude Den Bible nahrazen Nedělí Božího slova.

podle internetových stránek

<http://biblickedilo.cz/den-bible/>

Základní údaje o Bibli

Bible dělí na dvě knižní sbírky - Starý Zákon (39 knih) a Nový Zákon (27). Všechny těchto 66 knih se dělí dále na kapitoly a každá kapitola na verše. Dělení na kapitoly a verše bylo doplněno později. Poskytuje snadnou orientaci v celé Bibli. Pro jednoduchost si představme časovou osu. Knihy Starého Zákona jsou vlevo - tedy "před naším letopočtem" a knihy Nového Zákona vpravo, "našeho letopočtu" - neboli po narození Ježíše Krista.

Starý Zákon (SZ) byl napsán většinou hebrejsky. Jen několik málo pozdních textů je původně aramejsky. Knihy Starého Zákona můžeme pro přehlednost rozdělit do tří skupin: Tóra (5 knih Mojžíšových), Prorocké knihy (jmenují se podle svého autora - proroka), Spisy (Žalmy, Přísloví, Píseň písní...).

Knihy Nového Zákona (NZ) byly redigovány v řečtině. Zahrnují čtyři evangelia (popis života a učení Ježíše Krista), Skutky apoštolů (popis raného období šíření křesťanství), 21 dopisů (určených jednotlivcům nebo vznikajícím společenstvím křesťanů) a knihu Zjevení (prorocká kniha o poslední době lidských dějin).

Co mají všechny ty knihy společného? O čem se nám vlastně snaží vyprávět?

(SZ): Na počátku dějin lidé odmítli Boží plán a zhřešili. Aby Bůh mohl člověka zachránit, povolal si Abraháma a jeho potomky, aby se stali prostředkem záchrany celého lidstva. Z téhož důvodu daroval Bůh prostřednictvím Mojžíše izraelskému národu zákon a uzavřel s ním smlouvu. Izraelský národ se v průběhu svých dějin odvracel od Boha a zase se k němu navracel. V této době Bohem posláni proroci, kromě napomínání Izraelců, aby se navrátili k Bohu, poukazovali také na to, že v zákoně, který Bůh lidem dal, nejsou pouze samoučelné příkazy, ale že zákon odráží něco z vlastností Boha, který je dobrý a touží i po dobru pro člověka.

(NZ): Dokonalé porozumění Božího zákona přinesl Ježíš Kristus společně s pozváním do Božího království. Svou smrtí a svým vzkříšením získal Ježíš pro ty, kdo v něho uvěřili, záchranu a smíření s Bohem. Ježíš si vyvolil své učedníky, apoštoly, a na nich zbudoval nový Boží lid, který s nadějí očekává Ježíšův příchod na konci časů a naplnění jeho zaslíbení.

z internetu - Bible v kostce

Biblické postavičky

Biblické postavičky jsou na světě již více než padesát let. První postavičky vznikly ve Švýcarsku. Vytvořila je v roce 1964 sestra Anita Derungs OP, jedna z řádových sester kláštera Ilanz při své práci s dětmi a jejich rodinami. Postupně procházely nejrůznějšími vylepšeními a obměnou materiálů, aby bylo možno s postavičkami hýbat podle potřeby a vyjadřovat tak pomocí pohybu a gest jejich vnitřní postoj. Ze Švýcarska se postupně rozšířily do Německa a Rakouska a posléze až do České republiky.

Praktickou práci s Biblí spojenou s biblickými postavičkami poznali představitelé Českého katolického biblického díla na setkání institutů Katolické biblické federace, který se konal v italském Brixenu v roce 1999. Součástí pracovního setkání bývá i seznámení s novými metodami biblické pastorace. Práce s biblickými postavičkami tehdy zástupce Českého biblického díla velmi zaujala.

Začal se proto připravovat kurz pro zástupce Biblických institutů ze střední a východní Evropy, který se uskutečnil v roce 2001 v Domě ticha – Haus der Stille – v Heiligenkreuz u Štýrského Hradce. Účastnili se ho zástupci z Polska, Maďarska i České republiky. Jeho součástí byla nejen výroba biblických postaviček, ale také práce s Biblí. Byli seznámeni s novými možnostmi, jak se dá biblický text znázornit pomocí postaviček, a tak posluchače mnohem více vtáhnout do děje.

První kurz výroby biblických postaviček v České republice proběhl na podzim roku 2002 v sídle Českého katolického biblického díla v Dolanech u Olomouce. Kurzy se staly velmi populárními a od té doby se uskutečnily v mnoha a mnoha farnostech na různých místech na Moravě i v Čechách.

Biblické postavičky jsou pomůckou primárně určenou k přiblížení biblických příběhů lidem všech věkových kategorií. Postavička je vysoká asi 30 cm a je vyrobena z přírodních materiálů. Tělo má z drátu obaleného sisalem, botičky z olova a hlavu ze styropuru. Na oblečení se používají jednoduché materiály, jako jsou vlna, bavlna, len a hedvábí. Postavičky nemají namalovaný obličej, takže jejich hlavní vyjadřovací síla je v gestech.

Díky své konstrukci jsou velmi pohyblivé a dokáží zachytit takřka jakýkoliv biblický příběh. Postavička může vyjádřit pocity skrze držení těla a gesta. Radost, strach, naděje, zoufalství a smutek, otevřenost a uzavřenost, přijetí i odmítnutí. Postavená scéna pak je impulsem pro podrobnější zabývání se textem a meditaci.

Biblické texty je tak možné viditelně zachytit a nechat se jimi oslovit, vnímat je nejen intelektem, ale i smysly a emotivní stránkou.

Pomocí biblických postaviček se znázorňuje biblický text. Jednotlivé postavičky zachycují konkrétní jednající biblické postavy. Takto zachycený biblický obraz, ať už vytvořený účastníky nebo moderátorem, působí na účastníky biblické práce, mše svaté, děti při katechezi, návštěvníky výstav, apod. Postavičky často pomáhají v mezilidské komunikaci. To, co člověka zaujme, ať už pozitivně či negativně, ho pak nutí o tom mluvit, vyjádřit svůj názor, zamyslet se. Postavičky samozřejmě samy o sobě nemluví. Záměr tvůrce vyjadřují skrze držení těla a gestikulaci. Tímto způsobem často sdělí více, než co by mohlo být vyjádřeno pouze slovy. Předpokládá se, že jen pět až deset procent určité výpovědi opravdu souvisí s mluveným slovem. Zbývající část se skládá z prvků jako situace, souvislosti, vztahy, intonace a gesta. Právě využitím těchto neverbálních projevů jsou postavičky tak působivé a oslovující. Někdy se člověk dostane i do situace, ve které gesty postavičky vyjádří daleko více než slovy. Skrze zapojení více smyslů zůstane biblické poselství člověku mnohem déle v paměti.

I přes veškerou kreativitu a nejširší možnosti použití se však nikdy nesmí zapomenout na primární účel postaviček. Vždy musí sloužit biblickému poselství. To stojí neustále na prvním místě a biblické postavičky jsou jen nástrojem k jeho lepšímu pochopení. Cílem četby Bible a práce s biblickými postavičkami je vždy setkání s Bohem a proměna vlastní existence skrze Boží slovo.

zpracováno podle rigorózní práce Mgr. Marie Klaškové
(Univerzita Palackého v Olomouci, 2008)

Dokud je nevezmeš do ruky

Biblické postavičky vypadají na první pohled jako hračky nebo nějaké panenky. Mnozí si myslí, že jsou určeny dětem na hraní. Díváme se na ně zdálky jako na výstavě a máme pocit, že nám dospělým nemají co říci a že jsou v kostele možná tak trochu nepotřebné. Ale ono to tak není...

Biblické postavičky, které vznikly asi před padesáti lety ve Švýcarsku a po roce 2000 se dostaly až k nám do českých a moravských diecézí, jsou určeny pro všechny věkové kategorie, od dětí až po seniory. Pomocí nich se ztvárňují biblické texty. Používají se při výuce náboženství, katechezi, při práci s Biblí v různých skupinách nebo jako terapeutická pomůcka.

Jelikož se biblické postavičky nedají nikde zakoupit, vlastnoručně jsme si je na několika kurzech postupně vyrobili pod vedením zkušených lektorek z Českého biblického díla.

V našem kostele jsou postavičky umístěny na stolečku pod kazatelnou a zobrazují scénu z evangelia příslušné neděle. Nedělní evangelium ti najednou nejde „jedním uchem sem a druhým ven“, protože si ho přečteš několikrát předtím. Máš ho v srdci už několik dní před nedělí a uvažuješ o tom, jak scénu vlastně postavit.

Dokud postavičku nevezmeš do ruky, nic ti možná neříká. Ale najednou ji držíš a přemýšlíš, jak vytvořit scénu - kdo v příslušném evangeliu vystupuje, co říká, má radost nebo strach? Pomocí pohybu se dají vyjádřit různé emoce a pocity. Je postavička smutná? Vztahuje ruce k Pánu Ježíši, má naději? Je situace v Písmu spíše poklidná, plná radosti nebo očekávání, anebo naopak dramatická, s rychlým spádem děje? O tom všem rozjímáš a evangelium je pro tebe najednou úplně jiné než jen slova v knize na papíře. Jsi součástí evangelního příběhu a do biblické scény do každé postavičky dáváš kus sebe. A to je velmi obohacující a milý zážitek pro tvůj duchovní život.

Někdy jde postavení evangelní scény skoro samo, jindy je potřeba více nápadů a třeba i konzultací s ostatními. Je krásné, když pomáhají biblickou scénu stavět také děti. Jsou bezprostřední ve svém uvažování a snadněji se vcítí do situace a do doby, kdy Pán Ježíš procházel Svatou zemí.

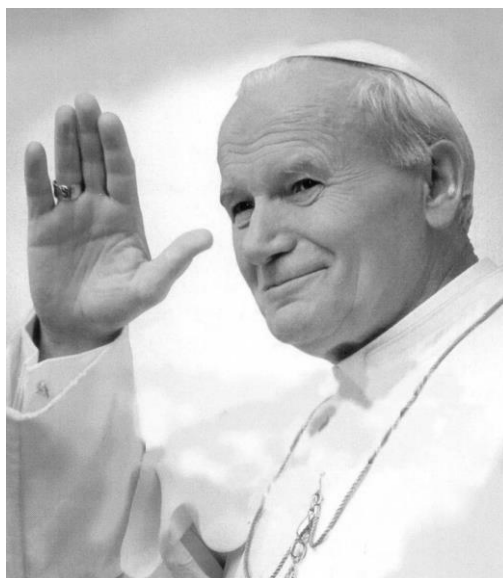
Je radost potom vidět, že se někomu postavená scéna líbí a jednotlivé postavičky ho zaujmou a možná i přimějí k přemýšlení o evangeliu zase trochu jinak, pod jiným zorným úhlem. A to je hlavní poselství postaviček – přiblížit nám biblické texty, pomoci nám o nich přemýšlet a rozjímat a setkávat se tak s milujícím Bohem.

MR

Výročí Jana Pavla II.

V roce 2020 si připomínáme mnohá významná výročí. Jarní období nám jich přineslo hned několik – 25. února 70 let od smrti číhošťského faráře Josefa Toufara, 2. dubna 15 let od smrti papeže Jana Pavla II., 13. dubna 100 let od narození bývalého královéhradeckého biskupa a politického vězně Karla Otčenáška a konečně 18. května 100 let od narození papeže Jana Pavla II., jehož osobnost bych rád v tomto článku připomněl.

Karol Wojtyła se narodil dne 18. května 1920 v polských Wadowicích jako třetí dítě polského vojáka Karola Wojtyły a jeho manželky Emilie, rozené Kaczorowské. O čtrnáct let starší bratr Edmund se později stal lékařem a zemřel v 26 letech na spálu, o šest let starší sestra Olga zemřela jen několik hodin po narození. Později přišel Karol i o matku, která zemřela po těžké nemoci, když mu bylo 9 let.

S otcem se přestěhovali do Krakova, kde bydleli ve velmi skromných podmínkách. Otec zde zakrátko zemřel. Karol začal studovat na univerzitě polonistiku. Po vypuknutí 2. světové války nemohl dále studovat a byl zaměstnán v kamenolomu a poté v čističce odpadních vod nedaleko Krakova. I při práci se věnoval studiu a vedl amatérský divadelní soubor. Postupně se naučil latinsky, řecky, francouzsky, německy. Roku 1942 začal studovat teologii, aby se mohl stát knězem.

Teologii vystudoval tajně a roku 1946 přijal kněžské svěcení. Následně působil v několika polských farnostech, než byl roku 1958 (ve svých 38 letech!) jmenován pomocným biskupem krakovským. Po úmrtí zdejšího arcibiskupa roku 1962 byl jmenován administrátorem diecéze. Účastnil se jako polský delegát také všech zasedání II. Vatikánského koncilu. Roku 1963 byl jmenován arcibiskupem krakovským a roku 1967 kardinálem.

V říjnu roku 1978 byl zvolen 264. papežem římskokatolické církve (prvním neitalským po více než 450 letech). Během svého pontifikátu se snažil církev reformovat a přiblížit ji modernímu světu. Zrušil mnohé staleté zvyklosti. Zavedl Světové dny mládeže. Přispěl k pádu totalitních režimů ve východní Evropě (v souvislosti s tím na něho byl roku 1981 spáchán atentát). Veřejně se omluvil

za omyly svých předchůdců (např. roku 1999 omluva za upálení Mistra Jana Husa). Svatořečil a blahorečil více lidí než všichni papeži dohromady....

Jan Pavel II. také několikrát navštívil české země (1990, 1995, 1997) a v roce 2003 vedla jedna z jeho posledních cest také na Slovensko.

V posledních letech svého života trpěl Parkinsonovou chorobou, která jej postupně omezovala ve výkonu jeho úřadu. Zvažovanou rezignaci na úřad ale nepodal. Zemřel ve večerních hodinách dne 2. dubna 2005 ve Vatikánu ve věku nedožitých 85 let. Jeho ostatky jsou uloženy v chrámu Svatého Petra ve Vatikánu.

Roku 2011 byl prohlášen za blahoslaveného a o tři roky později za svatého. Jeho svátek se slaví 22. října.

Jan Pavlík

Před 30 lety

Československo navštívil Svatý otec Jan Pavel II. poprvé před 30 lety. Koncem roku 1989 (záhy po sametové revoluci) ho pozvali prezident Václav Havel a kardinál František Tomášek na návštěvu Československa. Běžně se takové cesty plánují i několik let. V tomto případě ale papež přijel hned za několik měsíců, v dubnu 1990.

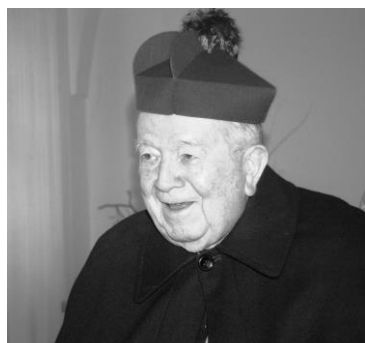
„Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku. Do země zdevastované ideologií nenávisti přijíždí posel lásky. Mám tu čest být svědkem okamžiku, kdy její půdu líbá apoštol duchovnosti,“ řekl tehdy prezident Václav Havel při uvítání papeže na letišti.

Papež odsloužil hned první den odpoledne mši svatou na Letenské pláni. Odhaduje se, že se tam sešlo asi půl milionu lidí. *„Milovaní bratři a sestry, splnilo se to, po čem jste toužili. A na co jsem se těšil i já. Alespoň na chvíli můžeme být zde pohromadě a společně slavit eucharistii,“* pronesl Jan Pavel II. na Letné.

Následující den se Jan Pavel II. přesunul na Moravu – mše svaté na Velehradě se účastnilo asi 350 tisíc poutníků – byli to nejen Češi a Slováci, ale také Poláci, Rakušané i věřící z dalších zemí. Svoji návštěvu pak zakončil v Bratislavě.

Dík za to, že jsem měl tu příležitost

Dne 13. dubna letošního roku uplynulo právě 100 let, kdy se v Českém Meziříčí narodil Karel Otčenášek. Bylo mi dopřáno tohoto vzácného, moudrého a statečného člověka poznat. Přikládám svoji vzpomínku.

Při sepisování vzpomínek Otce biskupa Karla Otčenáška jsem měl možnost blíže poznat Otce biskupa jako moudrého, skromného a statečného člověka. Po tom všem, co prožil, má ještě velký smysl pro humor. Vzpomínám, jak mi jednou vyprávěl a upřímně se rozesmál tomu, když o něm jeden novinář napsal v novinách, že studoval na Luteránské universitě. Správný název Lateránská universita. S úsměvem a se slovy, to je moula, to přešel. Jiný by se nad tím pohoršil. Udělal jsem si tak obraz o znalostech některých novinářů o křesťanství, že asi nikdy neslyšeli nic o Lutherovi, jinak by nic takového nemohl napsat. Otec biskup mi vždy ochotně vyprávěl a trpělivě odpovídal na mé otázky. Nejvíce jsem si vážil, že vždy dodržel termín schůzky a v některých případech se přizpůsobil mě. Vzpomínám si ještě na jednu veselou historku s Otcem biskupem. Měli jsme dohodnuto, že za nim přijedu na Hoješín, kde měl Otec biskup setkání s vikáři hradecké diecéze a s Otcem opatem Tajovským. Schůzka byla stanovena na dvanáctou hodinu. Otec biskup pro mě zajistil oběd a po obědě nasednul do mého auta. Během jízdy mi vyprávěl a odpovídal na moje otázky. Bohužel ne dlouho. Při sjíždění krásnou krajinou ze sečské přehrady Otec biskup usnul, chvilkami i lehounce pochrupával. Bylo mi ho líto budit. Uvědomil jsem si, jak jsou tyto dny po něho náročné a že toho moc nenaspí. Proto jsem nechal Otce biskupa spát a jel, jak bylo dohodnuto, na faru do Morašic, kde měl navštívit nemocného kněze, který, jak jsem se později dověděl, za několik málo dní po jeho návštěvě zemřel. Zajel jsem tedy před faru, zastavil a vypnul motor. To Otce biskupa probudilo. Se slovy - to jsem vám toho moc neřekl a proč jste mě neprobudil? Odpovídám, bylo mě líto vás budit, když jste tak hezky spal. A nechrápal jsem? Jen tak lehounce, odpovídám. Otec biskup se usmál, omluvil se za to, že usnul. Zeptal se, jaký termín navrhuji pro další schůzku, s termínem souhlasil, upřesnil hodinu. Další setkání bylo v budově biskupství, kde mi Otec biskup ochotně vyprávěl a trpělivě odpovídal na každou moji otázku, tak, že jsem mohl jeho vzpomínky sepsat a vydat pod názvem OTEC BISKUP KAREL již v roce 1991.

Děkuji Bohu za to, že mi bylo dopřáno být Otcí biskupovi Karlu Otčenáškoví nablízku, že právě mně vyprávěl svoje vzpomínky a příběhy, které prožil. Nechal mě tak nahlédnout do svého života a poznat, že po tom všem, co prožil, není v něm ani náznak zadržklosti, natož nenávisti.

Miroslav Zavřel

Noc kostelů 2020

Myšlenka otevřít kostely pro veřejnost vznikla v Rakousku v roce 2004, kdy shodou okolností zůstal prázdný a osvětlený kostel otevřený dlouho do noci. V roce 2005 se konala první Dlouhá Noc kostelů ve Vídni a během čtyř let se spontánně rozšířila do celého Rakouska. V roce 2009 překročila Noc kostelů hranice a otevřely se kostely a modlitebny na několika místech v České republice.

Noc kostelů je projekt, který nabízí široké veřejnosti možnost navštívit kostely a modlitebny, vzbudit zájem o společenskou a kulturní hodnotu kostelů. Porozumět křesťanství coby součásti kultury naší společnosti. Sdělit, že kostel není muzeum, zprostředkovat zkušenost z toho, co se v kostele děje a proč se tam lidé i v dnešní době schází. Zažít prostor kostela jako místo ticha a modlitby, ale také jako prostor ke slavení, kde zní hudba a zpěv, nebo jen v tichu přemýšlet o tom, co vše se pod klenbou kostela během času odehrálo, zakusit, jak prostor kostela vypovídá o duchovním rozměru člověka.

U nás v Havlíčkově Brodě jsme se k programu Noci kostelů poprvé připojili 27. května 2011. Sešla se úžasná parta lidí, která se každoročně snažila připravit zajímavý program. Začínali jsme už v lednu a tak tomu bylo i letos. Těšili jsme se na vás, návštěvníky kostelů, protože jste nám svým zájmem a sdílením programů dávali najevo, že se u nás cítíte dobře.

Když jsme měli program téměř hotový, přišel koronavirus a překazil nejen naše plány, ale plány organizátorů mnohých dalších akcí kulturních, společenských i sportovních. V přípravách programu se nedalo pokračovat, nastala přísná opatření, která nelze porušovat, a nevěděli jsme, kdy a jak se život vrátí k normálu.

Co dělat, když se něco hroutí? Dobré je vrátit se ke kořenům, k tomu jednoduchému a čistému, co bylo na začátku. A tak to bylo i s Nocí kostelů 2020. V pátek 12. června se otevřely dveře kostelů a modliteben, rozsvítily světla a zazněla hudba. Program byl značně zredukován, ale i přes jeho jednoduchost se večer vydařil. Děkujeme všem, kteří se zapojili do realizace, i všem, kteří přišli. Velké díky patří hudebníkům a varhaníkům, kteří naplnili náš kostel úžasnou atmosférou a ta nás dovedla až do závěrečných přímluvných modliteb.

Kéž Pán Bůh požehná všem, kteří obětovali svůj čas volna jako organizátoři, a také těm, kteří přišli do našich kostelů a modliteben jako návštěvníci.

MT, PT

Kolmo Vysočinou

Když to jde ve Mšeně, tak proč bychom to nezvládli v Brodě. Asi taková byla úvaha, se kterou přišel Petr asi po čtvrté naší návštěvě cyklotreku, který se pravidelně koná v krásné přírodě v oblasti Kokořínska. No, sice v Brodě nemáme ty skály, hrad Kokořín, ani Máchovo jezero, ale proč to nezkusit. Uděláme nultý ročník a uvidíme, jestli na to máme a jestli budou mít lidi u nás o to zájem. Brod totiž není na kola příliš bohatý. Lidi tu chodí radši pěšky, nebo sedí doma.

Tak jsme to v roce 2014 poprvé zkusili. Základní kostru závodu jsme víceméně okopírovali, některé prvky přidali, a světe div se, lidi přišli. O co se tedy jedná?

Kolmo Vysočinou je takový závod nezávod. Účastnit se ho může úplně každý, tedy pokud se alespoň chvíli udrží na kole. Závodí se ve dvou až šestičlenných skupinkách. Hned při přihlášení se účastníci musí rozhodnout, zda pojedou v kategorii Blesků, kteří soutěží, jedou na čas, a v cíli rozhoduje počet stanovišť, která navštívili. Naopak ti, kteří si vyberou Pohodáře, tedy kategorii pro rodiny, rekreační cyklisty nebo třeba jezdce na elektrokolech či koloběžkách, tak ti se hnát za body nemusí, protože o pořadí v cíli rozhodne los. Děti navíc dostanou cenu za soutěžení v každém případě.

Na startu dostanete mapu, na které jsou vyznačeny zajímavé body v krajině. Bodem může být kaplička, hrad, rybník, ale třeba i posed. Podle svých schopností si vyberete trasu, která vám vyhovuje (přiměřená délka, zajímavá místa, kde jste ještě nebyli, hodně zmrzlin, hodně hospod apod.). Každý bod má svůj popis, pokud k němu dojedete, tak v udané vzdálenosti a azimutu naleznete kleštičky k proštípnutí soutěžní karty. Ne vždy jsou ale kleště k mání zadarmo. Některá stanoviště jsou třeba vodní (ty baví nejvíc děti), u některých je třeba prokázat

svou zručnost, jiná jsou na vrcholu kopce. Odměnou za jejich zdolání je jejich vyšší bodové ohodnocení. Každý rok mohou navíc závodníci zkompletovat několik sérií podobných stanovišť (technické zajímavosti, mlýny, studánky, křížky), pokud navštívíte celou sérii, dostanete také nějaké body navíc. Čas návratu do cíle je na vašem rozhodnutí, jen se musíte vrátit do 17 hodin, později byste byli penalizováni nebo vyloučeni. V cíli na vás kromě odměn pro vítěze čeká energetická bomba a volná zábava.

Kolmo Vysočinou se k našemu překvapení ujalo dobře. Počet závodníků každoročně rostl až na 157 cyklistů v loňském roce. Zatím jsme startovali vždy z hřiště ve Svatém Kříži. Letošní rok budeme nově poznávat krásy okolí Čachotína.

Termín jsme museli přesunout z června na září, ale to nevádí, alespoň se můžete ještě přihlásit. Veškeré podrobnosti, materiály z loňských ročníků i třeba zážitky ze zákulisí či netradiční kuchařku a hlavně tu přihlášku naleznete na webových stránkách závodu kolmovysocinou.cz.

Letos se pojede po sedmé, ale díky onomu nultému ročníku, který nám v tom dělá chaos, je to šestý ročník.

Za tým pořadatelů Petr – Marek – Vítek

Výbuch na věži

Jedenáctého června nás náš kontrabasista naladil větou „*Podívejte se dnes dobře na věž kostela, zítra v pět tam bude v(V)ýbuch*“ na vystoupení, které nás čekalo o den později v rámci programu Noci kostelů 2020. Když onen nápad vznikl, byla to velká neznámá, ale ta představa se nám líbila. Vyjít (nebo tentokrát spíš vylézt ☺) ven z kostela, zpívat „*Pánu Bohu do oken*“ a doufat, že tak lidem zpříjemníme odpoledne a třeba je tímto i pozveme na večer, bylo pro nás výzvou i dobrodružstvím zároveň.

Počasí vypadalo nejistě, po vyšplhání po schodech na věž, kdy většina členů kapely hledala své plíce, jsme se do toho s odvahou pustili. Pohled na střechy brodských domů a do mraků, napovídajících, že zanedlouho začne pršet, nás vlastně povzbudil. Bylo potřeba se do toho trochu opřít, aby se zvuk donesl všude tam, kde by mohl působit. Po dvou třech písničkách začaly z oblohy padat kapky a na rohu náměstí se otevřelo několik barevných deštníků. Čím více hřmělo, tím silněji jsme zpívali. Nedokážu posoudit, co si odnesli z našeho vystoupení ti, kteří ho slyšeli dole, protože jsme jim neviděli do tváří, ale my sami jsme ho prožili hezky a intenzivně.

Po jeho ukončení mi přišla zpráva od kamaráda: „*To Boží intermezzo bylo úžasný, je vidět, že vám tam nahoře fandí.*“ Kéž by to tak bylo... Byli bychom za to moc vděční.

Snad se i vám toto netypické hraní líbilo. Tak zase brzy (tentokrát snad už zase i) na viděnou... ☺

Radka Čapková

Bůh nás má opravdu rád

Celé čtvrtední dopoledne jsem s nadějí vyhlížel na internetu zprávu, že se předpověď počasí vylepšuje a že padá možnost hlášených extrémních srážek, které nejen pro území Jeseníků předpovídali na nadcházející dny meteorologové. Byl jsem opravdu natěšený a pozitivně naladěný na náš společný prodloužený víkend skupiny Výbuch, který směřoval do vesničky Sobotín nedaleko Velkých Losin. Bohužel se předpověď počasí nikterak neměnila k lepšímu, a tak jsem při společném hlasování o pátečním sjíždění řeky Moravy zvedl spolu s většinou přítomných ruku proti.

*** Ve čtvrtek 18. června** v 15:30 jsme po společné modlitbě zamávali zdejší farnosti a kola našich aut se rozjela v celkovém počtu 22 osob přes Svitavy směr Mohelnice, kde právě probíhala rekonstrukce nájezdu na dálnici. Toto městečko se díky silniční uzavírci stalo pro mnohé naše řidiče s navigací GPS jakýmsi opakovaně vyhlídkovým místem, takže se Mohelnice přiřadila k "magickým" slovům, které nebylo po dobu našeho pobytu v tomto kraji vhodné vyslovovat.

Natěšení, avšak pracovním týdnem znavení, jsme dorazili na faru a měli pouze několik minut na ubytování, neboť měl pro nás kapelník Míša připravené překvapení. Připadali jsme si jako v ráji, když jsme své unavené tělo mohli osvěžit v úžasném prostředí krytého bazénu se saunou, jež bylo součástí zámeckého resortu Sobotín.

*** V pátek** ráno při společné snídani a pohledu na radarové snímky nastal nečekaný zvrat plánu a místo připraveného programu ve Velkých Losínách se vyrazilo do vesničky Postřelmov na tři rafty a dvě kánoe. Díky zvýšené hladině se řeka sjížděla bez větší

námahy. Střídáním za jízdy z raftu na kánoe někteří z nás nedobrovolně zavzpomínali na křest ponořením se do řeky, tentokrát zvané Morava. Jinak nás osvěžilo za celou dobu plavby pouze pár drobných kapek dešťové vody.

Po příjezdu do cílové rovinky jsme odevzdali loď a zamířili přes magické místo v Mohelnici do Muzea Olomouckých tvarůžků, které vypráví nejen o bohaté historii prvopočáteční výroby syrečků rodinou Wesselsů v Lošticích. Završením prohlídky pro nás byla ochutnávka tvarůžkové zmrzliny "ze syrečků" v místní prodejně. Následovalo termální koupaliště ve Velkých Losinách, které osvěžením zakončilo naše páteční putování v podhůří Jeseníků.

* **Sobotní den** byl již opravdu deštivý, proto jsme mu společně přizpůsobili program převážně do vnitřních prostor. Po návštěvě muzea ruční výroby papíru ve Velkých Losinách a prohlídce krápníkových Jeskyní Na Pomezí v Rychlebských horách jsme se promrzlí a mnozí i zjevně mokří vrátili usušit zpět na ubytovací zázemí fary v Sobotíně. Večer jsme se s nadšeným očekáváním vrátili do Velkých Losin, kde jsme v kostele sv. Jana Křtitele svou účastí podpořili prvotní Večer chval, jenž zahajovala pětičlenná skupina z Valašského Meziříčí.

* **V neděli** po zabalení a úklidu jsme se přemístili na poslední společný kratičkový výlet k Lesnímu balneu u Rapotína, kde si téměř všichni smočili nožky v chladné přírodní lázni dvou malých bazénků napájených pramenitou vodou z nedalekého potůčku. Kneippův chodník pak posloužil k masáži chodidel a prokrvení dolních končetin.

Při návratu domů jsem v autě poslouchal staré písně italské skupiny GEN ROSSO & GEN VERDE, z nichž mě oslovila píseň "Dove Tu sei" (v překladu: Kde je Tvá blízkost). Při poslechu této písně jsem v hlavě přemítal aktuální povodňové události z nedalekých postižených oblastí Rychnovska, Olomoucka, Frýdecko-Místeka... a tak **mě utvrdila úžasná skutečnost, že nás má Pán Bůh opravdu rád**, když jsme mohli spolu ve zdraví a bez úhony prožít tak nabitý víkend plný dobrodružství a společné radosti.

Velké díky Bohu a všem zúčastněným.

*Dove Tu sei...
Kde je Tvá přítomnost
Kde je Tvá přítomnost, život se obnovuje.
Projdeš-li pouští, objeví se květy.
Kamkoli pohlédneš, obloha se rozjasní
a srdce celičké naplňuje pokojem.
Kde je Tvá přítomnost, kde je Tvá přítomnost.
Kde je Tvá přítomnost, život se obnovuje.*

za skupinu VÝBUCH - Pavel Špindler

Letní škola liturgiky

18. – 23. srpna 2020
v Želivském klášteře
téma: *svátosti služby*

*Porozumět hlouběji tomu,
co znamená žít křest
skrze svátosti
manželství a kněžství
ustanovené ke službě.*

Pořádá Liturgie.cz
ve spolupráci s Pastoračním střediskem Arcibiskupství pražského
a Katolickou teologickou fakultou UK

www.liturgie.cz/letni-skola

Přednášející:

Radek Tichý
Petr Soukal
Jan Kotas

...

Ondřej Talaš
Ondřej Trepeš

Srdečně vás všechny zveme na

farní pout' do Číhoště

- **v sobotu 19. září 2020**

- mše sv. ve 12 hodin

s úmyslem a prosbou za celou naši farnost, za rodiny,
za nemocné a za naše kněze

- pěšky, vlakem nebo autem
- podrobnosti na plakátku ve vývěsce

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.